Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului.
- Dimitrie Gusti -

POENĂREI

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

POENĂREI,
SAT MARTIR,
PRIN JERTFA EROILOR SĂI !

Jertfindu-vă, sub steagul sfânt al Patriei, prin timp, durate, aţi semănat acest pământ, cu dor nestins de libertate !

Râpile cu Brazi

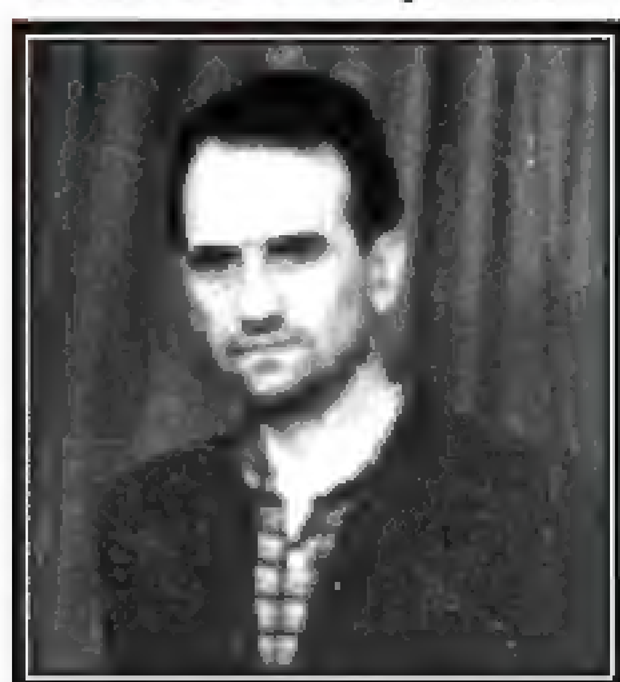
PARTIZANII DIN BORDEI LA ARESTARE

IMAGINI DOCUMENT

Maria Plop coborând din bordei cu fiica sa, Oana.

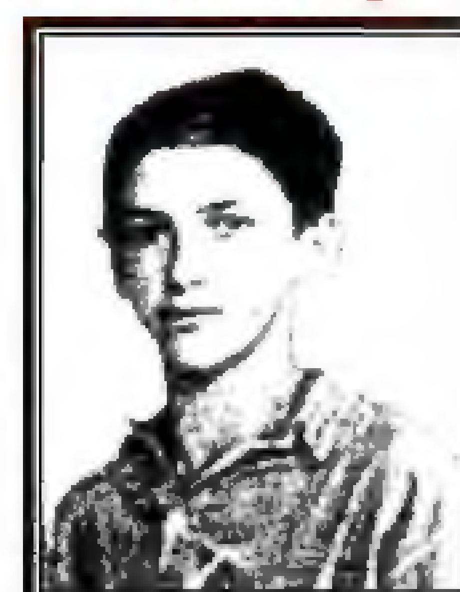
Toma Arnăuţoiu

Petre Arnăuţoiu

BORDEIUL de la «RÂPILE cu BRAZI» din POENĂREI

a fost, în perioada anilor **1952-1958**, ultimul adăpost al partizanilor din Gruparea de rezistență armată anticomunistă «**Haiducii Muscelului**» sau «**Partizanii libertăţii**»: **Toma Arnăuțoiu**, **Petre Arnăuțoiu**, **Constantin Jubleanu** și **Maria Plop**. În bordei, s-a născut, în 1956, fiica acesteia, **Ioana**. Partizanii au fost prinşi prin trădare. Tânărul erou **Constantin Jubleanu** a refuzat să se predea viu în mâinile Securităţii, împuşcându-se cu ultimul cartuş.

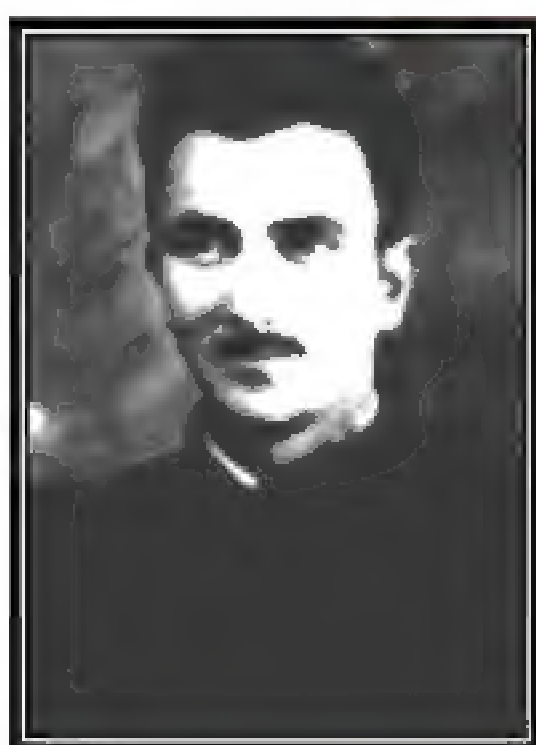

[BIBLIOGRAFIE: Grigore Constantinescu – *Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş*, Piteşti, 2006; Grigore Constantinescu – *Poenărei-Muscel. Monografie etnoculturală*, Piteşti, 2008; Grigore Constantinescu – *Epopeea Rezistenţei anticomuniste din Poenărei-Muscel*, Piteşti, 2009].

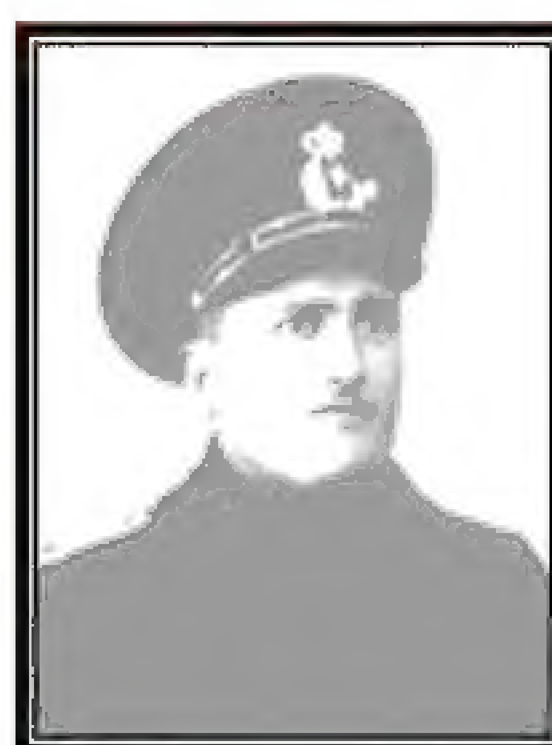
EROII DIN SATUL NOSTRU

MARTIRI AI LIBERTĂŢII DIN POENĂREI-MUSCEL

CONDAMNAŢI LA MOARTE ŞI EXECUTAŢI LA JILAVA, ÎN 18 IULIE 1959:

pr. NICOLAE ANDREESCU

pr. IOAN CONSTANTINESCU

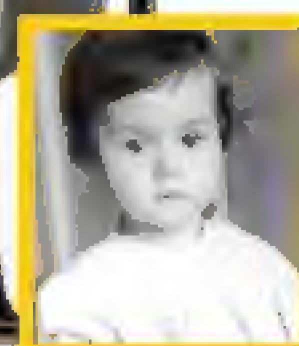

înv. GHEORGHE POPESCU

NICOLAE SORESCU

CONDAMNAŢI LA ANI GREI DE DETENŢIE ŞI CONFISCAREA AVERII:

MARIA ANDREESCU

JUSTINA CONSTANTINESCU

IULIANA CONSTANTINESCU-PREDUT

MARIA POPESCU

MARIA SORESCU

GHEORGHE SORESCU

IOAN DIACONU

NICOLAE ILIESCU

GHEORGHE POPESCU

ALEXANDRU MARINESCU

OMAGIU
MARTIRILOR LIBERTĂȚII DIN POENĂREI-MUSCEL

Jertfindu-vă, sub steagul sfânt
al Patriei, prin timp, durate,
ați semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

REZISTENŢA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DIN MUNŢII FĂGĂRAŞ REFLECTATĂ ÎN ISTORIA ROMÂNIEI

„Dacă vrei să ucizi un popor, suprimă-i memoria !"
[Milan Kundera]

O evocare de conştiinţă

În cronica rezistenţei antitotalitariste din România, operaţiunile iniţiate de către formaţiunea de partizani «Haiducii Muscelului», care a acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, constituie un episod de referinţă al luptei împotriva regimului comunist instaurat prin forţă de către trupele sovietice „eliberatoare". În confruntarea inegală cu aparatul represiv al statului totalitar, au căzut eroic la datorie numeroşi fii ai plaiurilor muscelene, menţinând, prin exemplul lor, nestinsă, flacăra vie a speranţei în reîntronarea idealurilor de libertate pe pământul sfânt al patriei. În noaptea de 18 spre 19 iulie 1959, coordonatorii şi principalii susţinători ai formaţiunii de partizani «Haiducii Muscelului»: fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, preoţii ortodocşi: Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu şi Ion Drăgoi; învăţătorii: Ion Mica, Alexandru Moldoveanu, Nicolae Niţu şi Gheorghe Popescu; ţăranii: Nicolae Băşoiu, Titu Jubleanu, Constantin Popescu, Ioan Săndoiu, Nicolae Sorescu şi Gheorghe Tomeci erau executaţi, la Închisoarea Jilava, printr-o sentinţă criminală, ca „elemente duşmănoase, foşti membri ai partidelor istorice, care au organizat bande teroriste în nordul fostelor judeţe Argeş şi Muscel, pentru a desfăşura o activitate contrarevoluţionară împotriva statului şi regimului democrat-popular". [Sentinţa Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militară nr. 107. Colegiul de Fond].

Apariţia importantului tratat de «Istoria României» sub coordonarea academicianului Şerban Papacostea a coincis cu împlinirea a patru decenii de la criminalul act represiv al executării de către autorităţile comuniste a coordonatorilor formaţiunii de partizani «Haiducii Muscelului».

Evaluarea obiectivă a Rezistenţei

Constituind un autentic „recurs în anulare" a calificativului de „bandiţi" atribuit partizanilor care au luptat împotriva totalitarismului, Istoria României analizează sine ira et studio Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, aruncând, pentru a folosi o expresie scumpă nostalgicilor vechiului regim !, la „lada de gunoi a istoriei", politica atât de consecventă de denigrare, în varii medii politice actuale, a jertfei luptătorilor pentru libertate din Munţii Făgăraş.

Considerând „Rezistenţa armată anticomunistă – un fenomen spontan având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării ţării", autorul capitolului «România sub regimul comunist», Dennis Deletant, relevă faptul că „Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării; formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».". Este o recunoaştere incontestabilă, de către Istoria naţională, a adevărului că sacrificiul partizanilor anticomunişti nu a fost zadarnic.

De aceea, o întrebare obsedantă se insinuează tulburător de vie în conştiinţa noastră: Dacă toţi cei care au căzut în cursul evenimentelor din decembrie 1989 sunt consideraţi eroi ai luptei împotriva comunismului, de ce, oare, cei care au participat – conştienţi de riscurile asumate ! – la Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, în condiţiile extrem de grele ale luptei de partizani, jertfindu-se pentru cauza libertăţii, nu sunt recunoscuţi, prin legile ţării, ca eroi ai neamului românesc ?!...

Prefaţând tratatul de «Istoria României» [Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1998], acad. Şerban Papacostea, bazat, de altfel, pe o tristă experienţă istoriografică naţională, releva extrem de pertinent raţiunea cooptării în cvintetul autorilor a „doi istorici străini, unul american, celălalt englez cunoscuţi pentru contribuţiile lor ştiinţifice în domeniu". Motivaţia este extrem de convingătoare, pentru orice investigator lucid al fenomenului istoric românesc: „La competenţa lor profesională recunoscută, după

cum observa acad. Şerban Papacostea, se adaugă avantajul de a nu fi implicaţi în viziunile partizane dezvoltate inevitabil din realităţi care nu şi-au pierdut încă actualitatea.”.

Analiza lucidă a cauzelor Rezistenţei

Deşi, în acest context, Raportul general al Congresului internaţional de ştiinţe istorice desfăşurat la Bucureşti, în august 1980, pare caduc, se impune a fi relevată, totuşi, actualitatea sa, întrucât sublinia „rolul conştiinţei istorice în viaţa societăţii”, considerând că „Omul viitorului trebuie să cunoască astfel istoria patriei şi istoria universală, încât să poată deveni un locuitor conştient al planetei, capabil să poată face o apreciere lucidă a fazei contemporane din istoria omenirii şi a patriei lui”. Propunându-şi, cu certitudine, acest obiectiv extrem de important, autorii manualelor de istorie destinate învăţământului preuniversitar analizează cu o apreciabilă luciditate evenimentele din perioada instaurării şi consolidării regimului comunist în România [1948–1989]. Astfel, în «Istoria Românilor de la 1821 până în 1989» [manual pentru clasa a XII-a, Bucureşti, 1997], profesorii Mihai Manea şi Bogdan Teodorescu menţionează că „În evoluţia forţată către comunism a ţării noastre, 1948-1954 constituie perioada preluării, organizării şi consolidării puterii de către comunişti, în cadrul unui proces specific de stalinizare a României” implicând, în esenţă, lupta împotriva proprietăţii particulare în economie, prin naţionalizarea comunistă a principalelor mijloace de producţie la 11 iunie 1948, prin colectivizarea forţată care „a generat răsturnarea gravă a structurilor tradiţionale ale satului românesc şi a sistemului său propriu de valori, prin politica de industrializare forţată, prin reorganizarea aparatului de stat ce trebuia să servească scopurile politice ale Partidului Comunist Român”. Autorii consideră că „În numele unei aşa-zise ascuţiri a luptei de clasă, a organizării şi manifestării dictaturii proletariatului, au fost încălcate brutal drepturi şi libertăţi democratice elementare ale oamenilor. Orice formă de opoziţie a fost reprimată violent. Sub acuzaţia imaginară de «trădare», «sabotaj» sau «agenţi ai imperialismului», a fost profund afectat tot corpul de elită al vieţii politice şi culturale interbelice. Au fost lichidate, cu brutalitate, încercările de rezistenţă armată din zona munţilor Bucegi, Făgăraş. S-a manifestat totuşi, deşi firav, o rezistenţă militară la instaurarea regimului comunist. Au acţionat, astfel, grupuri înarmate, ca, de exemplu, în Banat – Tănase, Ionescu, Blănaru, Spiru; în Oltenia – maiorul Dumitriu, în Argeş – Traian Marinescu, Făgăraş – general Arsenescu şi fraţii Arnăuţoiu. În cadrul constituirii noului aparat de stat, între 1948-1949, s-au creat Securitatea şi Miliţia populară. Securitatea a devenit un instrument de teroare şi represiune, îndreptat împotriva oricărui opozant al noului regim.”.

Documentare în diagonală

Veridicitatea aserţiunii Catherinei Durandin: „Istoria românilor este o istorie de contradicţii nerezolvate !” fixată ca motto al «Istoriei Românilor», [manual pentru clasa a XII-a, apărut la Humanitas, în 1999], este confirmată de către însuşi autorul capitolului «Forme de rezistenţă anticomunistă”, Cristian Niţă, care consemnează textual că „În Munţii Făgăraş, au acţionat în paralel trei grupări: cea a colonelului Gheorghe Arsenescu, cea a fraţilor Arnăuţoiu şi cea a lui Ion Gavrilă”, pentru ca, pe aceeaşi pagină, în casetă, însă, evident, ca o subliniere, să insereze, într-un soi de panegiric al familiei Arnăuţoiu, pe: învăţătorul Iancu, soţia acestuia, Laurenţia, şi pe fiii lor implicaţi în mişcarea de rezistenţă: Petre şi Toma. Autorul inversează, însă, rolurile celor doi fraţi, menţionând că Petre Arnăuţoiu a fost „conducător al grupului de rezistenţă armată «Nucşoara», după retragerea lui Gheorghe Arsenescu. Prins la nord de comuna Corbi, Petre a fost executat în anul 1959.”. O inexactitate, deoarece Toma – ofiţer de profesie – a condus de facto, în ultima perioadă, grupul de partizani, urmată de o alta, întrucât Petre a fost prins nu la nord de Corbi, ci chiar pe teritoriul acestei comune, mai precis, în zona sa sudică, inadvertenţe ce demonstrează, pentru a-l cita pe poetul filosof Lucian Blaga că „Autorul este unul care scrie «din auzite» şi «după indicii», dar care are ambiţie, atitudini şi morgă de... martor.”. [Elanul insulei]. Pentru a defini Mişcarea de rezistenţă, se recurge la un Raport al Siguranţei Statului din 19 mai 1945, în care Rezistenţa era etichetată exclusiv „o acţiune subversivă, îmbrăcată sub aspectul unor grupuri de dezertori care au ca obiectiv contracararea acţiunilor PCR sub toate formele”. Viziunea lucidă, însă, a istoricului, care analizează cu obiectivitate fenomenul în complexitatea sa, îl determină să considere că „Rezistenţa anticomunistă din România a fost expresia unei nemulţumiri generale şi a avut un caracter naţional. Participanţii – relevă autorul – au provenit din toate segmentele sociale: militari şi ţărani, funcţionari şi studenţi, preoţi, femei, elevi şi muncitori. Oficial, ei au fost consideraţi de autorităţile comuniste: «contrarevoluţionari», «bandiţi», «terorişti», «legionari», «fascişti», iar un decret din septembrie 1958 făcea aluzie la atrocităţile contrarevoluţionare ale inamicului de clasă.”. Mişcarea de Rezistenţă armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş includea, aşadar, în rândurile sale, foşti ofiţeri din elita armatei regale române, distinşi preoţi ortodocşi şi învăţători, elevi şi studenţi temerari, ţărani neînfrânţi în

demnitatea lor, muncitori lucizi şi femei statornice în credinţă, care aveau să devină, precum Elisabeta Rizea, adevărate simboluri ale luptei împotriva ciumei roşii care a bântuit estul Europei.

„Indigoul" documentar-istoric

Adresându-se, în special, elevilor din ultima clasă a învăţământului preuniversitar, «Istoria Românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi» redactată de istoricii: Ioan Scurtu, Marian Curculescu, Constantin Dincă şi Aurel Constantin Soare abordează, în capitolul «Represiune şi rezistenţă; colaboraţionism şi disidenţă», Rezistenţa care este definită: „o mişcare anticomunistă ce a vizat revenirea la regimul democratic". Fără a recurge la analiza amplă a fenomenului sub raport evenimenţial, autorii inserează cronologic momentele cardinale ale Rezistenţei armate anticomuniste, menţionând că: „În deceniile 5 şi 6, trupele de Securitate au avut misiunea de a anihila rezistenţa puternică de partizani din zonele de munte.".

Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Carpaţi a fost, potrivit aprecierii lor, activă între anii 1949-1956. De fapt, rezistenţa armată va continua până în anul 1958, când cea mai puternică grupare de partizani din Munţii Făgăraş – «Haiducii Muscelului» – menţionată ca fiind „formaţiunea cu supravieţuirea cea mai mare" va fi lichidată. Extinzând acţiunile partizanilor la regiunile administrative: Piteşti, Braşov, Suceava, Galaţi, Oradea, Cluj, Timişoara, Craiova, Constanţa, manualul de «Istoria Românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi» conturează, astfel, aria geografică în care Rezistenţa anticomunistă armată din România s-a manifestat cu o forţă remarcabilă. Elementele de detaliu, însă, referitoare la componenţa, armamentul, asigurarea aprovizionării acestei „grupări organizate după legile conspiraţiei" au fost preluate tale-quale din tratatul de «Istoria Românilor» coordonat de acad. Şerban Papacostea. Formulând o sinteză a sintezelor despre Rezistenţa anticomunistă, pe care o încadrează didactic într-un chenar, autorii au meritul de a preciza atitudinea populaţiei ţării noastre care a trăit tragedia unei Românii încătuşate de un regim impus din afară, ostil oricăror libertăţi democratice: „Comuniştii – precizează autorii – au avut ca scop neutralizarea şi distrugerea tuturor «duşmanilor poporului». Contra lor au acţionat mulţi oameni angajaţi într-o activă rezistenţă. Marea majoritate a cetăţenilor s-a adaptat la noua situaţie politică impusă de regimul socialist-totalitar.".

Pledoarie pro domo

Prefaţând voluminosul şi extrem de utilul tom în evocarea veridică a acţiunii de Rezistenţă armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş intitulat «Luptătorii din munţi. Toma Arnăuţoiu. Grupul de la Nucşoara. Documente ale anchetei, procesului, detenţiei» (926 pag) [Bucureşti, 1997], autoarea, Ioana-Raluca Voicu-Arnăuţoiu, motivează demersul său în relatarea „istoriei oamenilor conduşi de Toma Arnăuţoiu, locotenent în armata regală română, care, între anii 1949-1958, au trăit şi au luptat în pădurile din Făgăraşul de sud, Iezer-Păpuşa şi Leaota", fără a menţiona, însă, acţiunile cu scop diversionist din Munţii Bucegi, menite să distragă atenţia Securităţii în acţiunea furibundă a acesteia de depistare a zonei cantonamentului membrilor activi ai Rezistenţei. Referindu-se la coordonatorul activităţii partizanilor care au acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, unul dintre participanţii activi la rezistenţă, studentul Cornel Drăgoi, intuind asemenea posibile inadvertenţe formulate prin chiar titlul volumului consacrat mişcării, sublinia cu convingere un adevăr, care nu poate fi de nimeni, din afara organizaţiei «Haiducii Muscelului», contestat: „Ce aş vrea să se ştie şi să rămână este că întemeietorul acestei organizaţii de partizani a fost colonelul Gheorghe Arsenescu. Că, periodic, a rămas comandant Toma Arnăuţoiu, asta e altă treabă....".

Documentarista îşi concepe volumul menţionat ca o însumare de „documente provenite din arhiva Securităţii Statului", conştientă că „deşi, purtând pecetea minciunii, a nedreptăţii, a crimei instituţionalizate, ele nu pot ascunde adevărul despre rezistenţa armată a acestor fii ai poporului român în faţa agresiunii comuniste". Un asemenea demers a fost determinat de faptul că „toţi membrii grupului Arnăuţoiu au fost fie ucişi în lupte, fie executaţi", documentele Securităţii fiind, aşadar, după părerea sa, unicele „mărturii scrise din epocă". Documentarista uită, însă, că marea epopee a luptei din munţi se constituie din însumarea tuturor mărturiilor celor care şi-au jertfit propria libertate în numele idealului de libertate al naţiunii române subjugate de comunism, că adevărata cronică a luptei partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» presupune înregistrarea confesiunilor tuturor participanţilor care au sprijinit-o material şi moral şi care au fost condamnaţi la peste 2000 de ani de temniţă de către Tribunalele militare ale regimului totalitar din R.P.R. Intuind utilitatea unei asemenea acţiuni, istoricul universitar Vasile Novac şi-a propus şi a reuşit într-o măsură considerabilă să suplinească această carenţă a volumului, printr-o cercetare tenace şi, evident, eficace, înregistrând, pentru o arhivă a denunţării totalitarismului comunist, declaraţiile majorităţii foştilor deţinuţi din judeţul Argeş care au supravieţuit temniţelor gulagului românesc. Dintr-un exclusivist instinct de „conservare" a memoriei

„paternale", autoarea omite, în titlul volumului, dintr-o relaţie inseparabilă în actul istoric al Rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Făgăraş, numele iniţiatorului de facto al acesteia, colonelul Gheorghe Arsenescu, pe care, însă, în preambulul aceluiaşi volum, Gheorghe Ceauşescu îl asociază permanent cu Toma Arnăuţoiu [«Documente pentru o istorie necesară»], în spiritul respectării adevărului istoric: „Dacă nu vom realiza misiunea istorică (de reîntronare a libertăţilor democratice în România) atunci, jertfa lui Arnăuţoiu şi Arsenescu – i-am pomenit doar pe ei, întrucât volumul de faţă se referă la ei ! – nu va fi fost zadarnică, iar noi, cu cugetul datoriei împlinite, vom fi pe potriva marilor martiri ai neamului.". Definind, din perspectiva, de „magister vitae", a istoriei, importanţa Rezistenţei armate anticomuniste din munţi, publicistul menţionat consemna conclusiv: „România şi-a adus jertfa de sânge ostăşesc pentru revenirea la spaţiul de cultură şi mentalitate europeană.".

Aprecieri corecte şi competente

Relatând despre «Procesul grupului Arnăuţoiu. 1959», în revista „Arhivele totalitarismului" [an III/1995, nr.2], istoricii Vasile Novac şi Gheorghe Nicolescu publicau Sentinţa de condamnare la moarte a membrilor grupului de partizani, pe baza analizei căreia, formulau următoarele observaţii semnificative:

•Colonelul Gheorghe Arsenescu a avut un rol hotărâtor în organizarea şi conducerea iniţială a Rezistenţei naţionale armate din Munţii Făgăraş;

•După retragerea colonelului Gheorghe Arsenescu în zona Câmpulung-Muscel, grupul «Haiducii Muscelului» a fost condus de către Toma Arnăuţoiu;

•Aria de acţiune a Rezistenţei a inclus, în afara zonei Munţilor Făgăraş, şi Munţii Bucegi, unde, în noaptea de 17 spre 18 august 1952, partizanii au atacat cabana turistică din Muntele Padina;

•Atât luptătorii activi, cât şi simpatizanţii acestui grup făceau parte din toate straturile sociale, dar, mai ales, din cele mijlocii şi mici. Alături de ofiţeri sau foşti ofiţeri puşi în disponibilitate şi excluşi din armată, erau intelectualii satelor: preoţi, învăţători, profesori, studenţi şi elevi; apoi, ţărani săraci, mijlocaşi şi înstăriţi, ciobani, servitori, comercianţi;

•Rolul conducător l-au avut ofiţerii şi intelectualii; ţăranii i-au urmat cu încredere, dând dovadă de spirit de sacrificiu;

•Lupta de partizani din munţi n-a avut un caracter fascist, ci „anticomunist şi antirusesc".

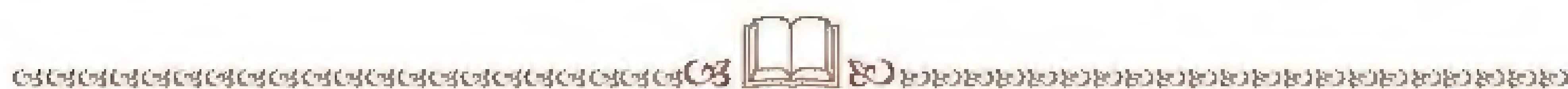

Studiul menţionat reprezintă, în ultimă instanţă, corolarul cercetărilor asidue efectuate de către istoricul Vasile Novac în arhive şi în zona în care au acţionat partizanii din gruparea «Haiducii Muscelului», concluzia finală fiind extrem de semnificativă în determinarea rolului acestei grupări în contextul general al mişcării naţionale de rezistenţă: „Gruparea Arsenescu-Arnăuţoiu, în ciuda faptului că s-a bazat pe premisa greşită a unui eventual război anglo-americano – sovietic, a reuşit să acţioneze şi să supravieţuiască peste 10 ani, datorită devotamentului şi abnegaţiei ţăranilor din zonă.".

Succinta incursiune în modul în care Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş a fost percepută de către istorici relevă actualitatea imperativului formulat de către istoricul cărturar Nicolae Iorga, ca: „Pulsul preocupaţiilor noastre să bată în ritmul, fie şi înfrigurat, al timpului. Să pornim de la societatea contemporană şi să revenim mereu la dânsa !...". Rezistenţa anticomunistă armată din Munţii Făgăraş atestă, pe un plan, prin excelenţă, sentimental, adevărul de necontestat al sentinţei istoricului Edgar Quinet: „Istoria este o tragedie în care luptă împreună libertatea şi destinul !", confirmând, pentru urmaşii celor dispăruţi, veridicitatea meditaţiei lirice a inegalabilului poet-martir Nichifor Crainic:

Ursită-i inima să poarte
trecutu-n ea cu morţii lui,
cu morţii mei, care-i crezui
naiv, cândva, fără de moarte !...

[Text reprodus din volumul: Grigore Constantinescu –
«Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş», Piteşti, 2006, p. 224-230].

Din folclorul Rezistenţei anticomuniste:

Balada Laurenţiei Belu

Într-o zi, pe neaşteptate,
Ne văzurăm arestate,
Într-o dubă, încărcate
Şi la Piteşti transportate,
La Piteşti, la Securitate,
Unde criminali ne bate.
Acolo, când am ajuns,
Ochelari la ochi ne-a pus
Şi la un birou ne-a dus;
La birou, la cercetări,
Ne-a pus multe întrebări.
Cârnu la noi că zbiera
Şi Marin se-ntuneca,
Zamfirescu executa,
Cu lemnu în dungi dădea,
Inima mi-o sfâşia.
Trecea zilele cu greu,
Tot trăind în aşteptare
Clipelor de înfiorare,
Că ne ia la cercetare.
Telefonul că suna,
Inima mi se bătea;
Auzeam paşii mergând,
Vedeam uşa deschizând
Şi ne lua iară la rând.
Trăiam viaţă chinuită,
Între zidur'li-nchisorii,
Ne năpădeau toţi fiorii.
Ne culcam cu groaza morţii
Şi visam amaru' sorţii.
Libertate, libertate,
Odor scump al vieţii mele,
Astăzi, în Securitate,
Te zăresc printre zăbrele.
Soare blând şi luminos,
Numai tu mai eşti voios,
Îmi trimiţi razele tele
Să ne vezi printre grădele.
Când credeam c-am terminat,
A vint alţii şi ne-a luat,
Comisie specială
Venită din Capitală.
Şi, din nou, iar întrebări,
Şi, din nou, iar cercetări,
Cu bătăi şi chinuri grele,
Vai de păcatele mele !
Într-o zi, la ora opt,
Toţi în dube, cot la cot,
Şi ne-a dus, ne-a ocolit,
La Jilava, ne-a oprit,
La Jilava cu pământ,
Unde n-am fost de când sânt.
Toţi cei alungaţi de soartă,
La Jilava, bat în poartă;
Miliţienii ne descuie
Şi ne-aşază-n grea robie
Şi-n pământ ca-ntr-un bordei,
Zăcea mii, bărbaţi, femei.
Ne da masă zeamă chioară
Cu pâinică de secară,
Nu puteam face un pas,
Cu tineta stam la nas.
Tu, Jilava blestemată,
Mi-ai luat tinereţea toată !...

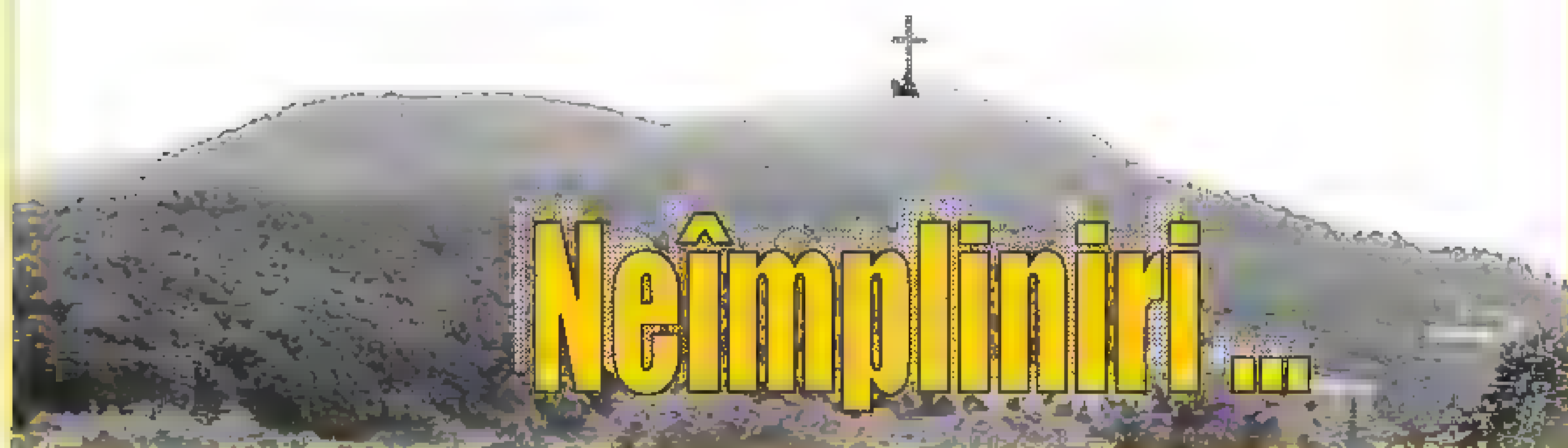
Laurenţia Belu, născută în 1927, a rămas orfană de mamă la naştere, fiind crescută de cea de-a doua soţie a tatălui ei, Gheorghe Rizea, vestita Elisabeta Rizea din Nucşoara, care a bătut drumul Poenăreilor, pentru a le aduce hrană partizanilor. A fost arestată, anchetată, chinuită de securiştii criminali: Cârnu, Marin, Zamfirescu, condamnată la închisoare corecţională, închisă la Jilava şi, apoi, la Mislea.

Poenărei, sat încercat

Poenărei, sat încercat,
ca un mărgean înşirat
pe poienile cu mure
şi coline de pădure…
Strămoşii de altădat'
un frumos nume ţi-au dat
de tine, s-au îngrijit,
copiii toţi s-au şcolit,
dându-ţi ce ţi-a trebuit:
ţi-a dat popi şi-nvăţători,
ingineri şi profesori
şi destoinici negustori;
ţi-a dat zidari şi tâmplari,
croitori buni şi cizmari,
dulgheri, şiţari şi dogari
şi foarte buni gospodari;
ţi-a dat chiar şi lăutari:
Pârpălici, cu duda lui,
făcea hazul satului;
din clarinet, când cânta,
tot satul se aduna,
sârba ca-n Muscel juca…
Doamne, ce frumos era
şi ce bine se trăia !…
Dar, cu vremea ce-a trecut,
foarte mulţi au dispărut
din cei ce i-am pomenit,
că pământu i-a-nghiţit;
unii, de moarte curată,
iar alţii, bătuţi de soartă:
au murit prin puşcării,
departe de-ai lor copii,
împuşcaţi de dictatură,
ce i-a condamnat cu ură,
că i-a găsit vinovaţi,
c-au ajutat nişte fraţi
nehrăniţi şi dezbrăcaţi
ce fugiseră în munţi,
nouă ani, poate mai mulţi,
izolaţi de-ntreaga lume:
Arnăuţoii, pe nume !…
Comunismul, când era,
pe duşmanii lui, vâna,
securiştii-i urmăreau,
telefoane instalau,
la cap de fir, ascultau
şi, cu spionaj, lucrau…
Pân' la urmă, au învins
şi pe partizani i-au prins,
lăsând Poenăreiul trist…
Cu ei, au mai arestat
foarte mulţi oameni din sat,
care i-au tot ajutat:
popa Nae Andreescu,
preotul Constantinescu,
învăţătorul Popescu
şi baciul Nae Sorescu;
găsindu-i mai vinovaţi,
judecaţi, nejudecaţi,
la moarte-au fost condamnaţi,
la Jilava, împuşcaţi,
lăsând satu-ndoliat
şi tare îndurerat !…
Cei ce cu viaţ-au scăpat,
acas', s-au-napoiat,
când pedeapsa-a expirat;
multe rele-au îndurat !…
… Amintirea s-a-ncheiat !
E trist, dar e-adevărat !…

Ion FULGA

Golul Poenăreilor, din dealurile muscelene, ultima citadelă a luptătorilor anticomunişti

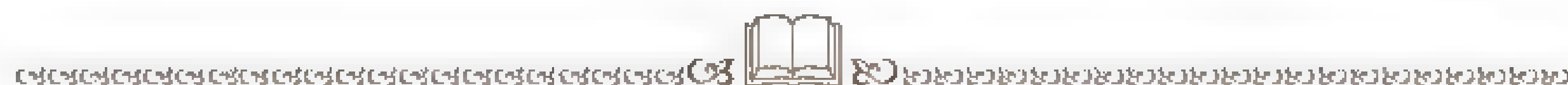
Crucea eroilor Rezistenţei anticomuniste

Conştientizând adevărul rostit de către marele istoric Nicolae Iorga: „Neamul românesc devine etern prin cultul eroilor", Colegiul organizator al primei întâlniri din anul 2004 a fiilor satului desfăşurate sub genericul «Poenărei – străbuna vatră natală» şi-a propus ca obiectiv prioritar ridicarea unei imense **cruci metalice** închinate eroilor Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, pe Dealul Toaca, vârful cel mai înalt de pe golul Poenăreilor, cu vizibilitate maximă în zonă, în apropierea locului unde au fost prinşi, prin trădare, ultimii partizani ai Grupării «Haiducii Muscelului»care au luptat pentru libertate şi pentru înlăturarea dictaturii comuniste din România, pentru ca, în memoria colectivă a românilor, amintirea lor şi a susţinătorilor lor martirizaţi în anchetele Securităţii să dăinuiască în veci. S-a ales, ca loc de amplasament al crucii, zona „Lacul Roşu", mai precis, vârful acesteia, la circa 200 de m vest de bordei, acolo unde partizanii efectuau observaţii permanente asupra mişcărilor de trupe, întrucât spaţiul precizat permitea o perfectă vizibilitate spre drumul judeţean Piscani-Domneşti-Nucşoara şi drumul naţional Curtea de Argeş-Domneşti-Câmpulung Muscel, rute utilizate frecvent de armată şi de Securitate, prin Valea Râului Doamnei, către Munţii Făgăraş.

Întrucât edificarea, potrivit proiectului iniţial, a unei cruci înalte de circa 15 m din metal nu a fost posibilă din cauza costului uriaş, dar şi a dificultăţilor de transportare a materialului în Dealul Toaca, propun plantarea, sub această formă, a unor brazi pe pajiştea în declivitate accentuată a poienei de la Lacul Roşu, vizibilă de la circa 15 km, din teritoriul comunei Pietroşani şi de pe şoseaua naţională dintre Câmpulung-Muscel şi Curtea de Argeş. Considerăm că o asemenea soluţie ar reprezenta o modalitate accesibilă sub raport financiar de a marca locul ultimului adăpost al ultimilor partizani din Gruparea «Haiducii Muscelului». O cruce a partizanilor vizibilă de la mare distanţă ar constitui un reper sacru al eroismului lor perpetuând, în zonă, ideea că ei şi susţinătorii lor au murit pentru libertate în lupta împotriva comunismului.

Sper ca viitoarele Întâlniri ale fiilor satului Poenărei să se desfăşoare lângă acest obiectiv memorial de rezonanţă naţională, în cadrul feeric al naturii de la Lacul Roşu. Ar fi o întâlnire mult mai motivată, întrucât, prin acest însemn al credinţei strămoşeşti, s-ar întipări, în minţile generaţiilor prezente şi viitoare din zonă şi nu numai, uriaşul tribut de sânge dat de neînfricaţii fii ai satului Poenărei căzuţi în lupta pentru reîntronarea libertăţilor democratice în România.

G.C.

Pagini de monografie:

EVOLUŢIA ARHITECTURII TRADIŢIONALE DIN POENĂREI

Satul este încarnarea unei vieţi româneşti într-un colţ minuscul al umanităţii. [DIMITRIE GUSTI]

Casa de locuit – elementul nodal al gospodăriei

Întrucât, în arealul satului Poenărei, suprafaţa acoperită cu păduri era apreciabilă, procurarea lemnului necesar edificării construcţiilor fiind, astfel, integral asigurată, majoritatea locuinţelor săteşti monocelulare, sau cu mai multe încăperi au fost construite din lemn. Sub raportul tehnicii utilizate în realizarea construcţiilor, se înregistrează, în cursul perioadei medievale, la Poenărei, două tipuri fundamentale de locuinţe: bordeiul săpat în pământ şi locuinţa de suprafaţă. Forma primară a bordeiului–locuinţă o reprezenta tipul celor săpate adânc în pământ, care, potrivit unui informator avizat din sat, Grigore I. Grigorescu, 82 ani [1949], aveau „la mijloc, o furcă în fund şi una la gură, care ţineau o grindă, iar, în dreapta şi în stânga, pe pământul săpat, se puneau, peste lespezi de bolovani, grinzi de stejar, care se prindeau de grinda din mijloc, cu blăni din stejar, în cuie ţigăneşti, iar peste blăni, se punea pământ". Ulterior, trecându-se la locuinţa de suprafaţă, bordeiele de locuit au fost destinate depozitării produselor pomicole, în special, mai ales că, prin plantarea masivă a pomilor fructiferi, producţia acestora sporise considerabil.

Consemnarea documentară a clericului şi anticarului englez Edmund Chishull [1670-1733], absolvent al Colegiului din Oxford, care a vizitat, în anul 1702, zona nordică a Muscelului, este relevantă pentru configurarea arhitecturii muscelene de la începutul secolului al XVIII-lea din satul Poenărei: „Casele sunt făcute după felul românesc, adică din trunchiuri de copaci aşezaţi unii peste alţii şi cu un coperiş înalt şi povârnit din şindrilă şi fără coşuri sau burlane pe dinăuntru pentru a scoate fumul, ci deschise doar în mai multe locuri ale coperişului pentru a înlocui această lipsă". „Trunchiurile de copaci" erau „îmbucate" la capete şi prinse între ele prin cuie de lemn de cătină. Şarpanta era formată din căpriori şi laţi, peste care se bătea şindrila „în scoc". La faţada principală, casele erau prevăzute cu o sală mărginită de pălimar. Acoperişul în patru „feţe" era ţuguiat= ascuţit sau lăptoşat= turtit. Casele se tencuiau cu lut alb. Planul generalizat al locuinţelor cuprindea: tinda (la mijloc), celarul, odaia de locuit care servea şi de bucătărie, odaia „curată".

În satul Poenărei, locuinţele de suprafaţă erau edificate din lemn. Casele vechi, înălţate pe „tălpi" masive din lemn de stejar sprijinite pe lespezi de piatră aduse din Valea lui Roman sau din albia Râului Doamnei, aveau pereţii construiţi din bârne de stejar sau de fag rotunde, dispuse în cununi orizontale suprapuse, încheiate, la capete, „stâneşte" şi fixate, pe lungimea acestora, în cuie de lemn. Pe pereţi, se aplica, în interior, un strat de lut alb. În exteriorul construcţiei, pereţii de lemn erau, în general, netencuiţi. Şarpanta „în burduf" sau „în boltă", prezentând similitudini constructive cu sistemul Blockbau, atestat încă din antichitate într-un vast areal indoeuropean, se

construia din bârne mai subțiri, în continuarea nivelului superior al pereților, lungimea bârnelor reducându-se succesiv și în mod egal, pe măsura înaintării spre vârful acoperișului.

Ulterior, casele au fost construite din bârne cioplite în patru muchii, mai ales, în situația clădirilor de locuit etajate. Șarpanta în două ape, construită din căpriori din stejar și cu lați din lemn de esență moale, fixați în cuie de lemn era acoperită cu o învelitoare realizată din șindrile confecționate din stejar, „îmbucate în scoc" și bătute în cuie țigănești sau, ulterior, din șindrilă de brad. Forma generalizată a acoperișului în patru ape este tipic românească: două ape mari sunt situate pe laturile frontală și posterioară ale casei și două ape mici sunt dispuse lateral. În unele situații, acoperișul în patru ape este prelungit în spatele casei, deasupra unui „timnic" inclus în plan, utilizat ca bucătărie de vară și cămară de alimente.

În perioada interbelică, în special, șița de brad a fost înlocuită cu țigla sau cu tabla, chiar și în cazul construcțiilor mai vechi. Materialele utilizate în edificarea locuințelor erau: lemnul, cărămida și piatra de râu.

Tipul dominant al locuințelor sătești din Poenărei îl constituia casa joasă cu prispă. Planul caselor era, inițial, monocelular; ulterior, s-a trecut la un plan bicameral format din „tindă" și „odaia de locuit". Locuința prezenta „o singură intrare situată în fața tindei, odaia de locuit având și ea o ușă spre tindă; două ferestre la fațadă și una laterală luminau interiorul odăii de locuit, iar intrarea podului era așezată în tavanul tindei". Cu timpul, planimetria locuințelor s-a diversificat, spațiului locuibil extins adăugându-i-se, lateral sau în spatele casei, un loc de depozitare, numit „celar", inclus, anterior, în tindă. Mai târziu, „tinda" devine o încăpere mediană, între „odaia de locuit", în care, iarna, se pregătea mâncarea, și „odaia bună", destinată păstrării hainelor, inclusiv, a zestrei, precum și primirii oaspeților.

Casele vechi din Poenărei, care se remarcau prin simplitatea liniilor și armonia proporțiilor, prezentau, așadar, planuri variate: case monocelulare (cu o singură încăpere), case bicelulare (cu două încăperi, fiecare dintre ele având intrare separată), ori cu două încăperi încadrând o tindă centrală. Sub raportul elevației, se înregistrau, în localitate, case joase, fără pivnițe; case înalte cu pivniță la parter, case înalte cu o odaie de locuit și pivniță la parter. Prezența, în structura caselor, a pivnițelor relevă caracterul funcțional al acestora determinat de ponderea accentuată a unei ocupații tradiționale – pomicultura, produsele pomicole fiind depozitate temporar în pivnițele caselor.

La începutul secolului XX, peisajul arhitectural al satului se modifică substanțial, prin edificarea, în gospodăriile mai înstărite, a unor case mari, cu două niveluri, amplasate pe teren plat (Casa Moise Grigorescu), ori în declivitatea terenului (Casa Alexandru Poenăreanu), construcții care aveau pivnița semiîngropată în sol, ceea ce implica o dimensionare pe verticală a soclului fațadei redus la înălțimea accesului în gârlici, sub parapetul sălii dispuse pe lungimea fațadei principale și pe latura stângă a construcției; în acest caz, accesul în spațiul de la etaj afectat locuinței propriu-zise se efectua pe o scară cu ușa de intrare amplasată pe latura dreaptă a construcției, scara fiind mascată de soclul masiv construit din cărămidă și piatră. Nivelul superior destinat locuirii era format din: sală cu acces din tinda centrală în două camere laterale, iar, în situația unor case mult dezvoltate la fațadă, accesul de pe sală era separat pentru fiecare cameră.

Gârliciul, situat, în axa fațadei principale, sub sala frontală, precede pivnița amplasată sub întreg spațiul destinat locuințelor, edificată din piatră și cărămidă (uneori, în tehnica „lăcrițelor") și amenajată în interior, aproape în exclusivitate, pentru depozitarea temporară a produselor pomicole pe paturi lungi de lemn. Pivnița este prevăzută cu uși din lemn, demontabile, pentru a asigura depozitarea butoaielor cu țuică. Deschiderea pentru intrare în gârlici era blocată de o ușă dublă, grilată, confecționată din stejar, iar intrarea în pivniță se făcea printr-o ușă cioplită din două scânduri masive de stejar care se deschideau lateral și se blocau, la închidere, cu un zăvor de lemn zimțat, prevăzut cu un dispozitiv ingenios, acționat cu o cheie de fier „țigănească".

Camerele nivelului superior se construiau, în general, din lemn. Tavanul acestora era realizat din grinzi aparente de stejar, iar „podina", din scânduri de stejar sau de brad, podeaua fiind făcută, mai ales, din scânduri de brad. Aspectul interior al camerelor etajului se particularizează prin utilizarea textilelor de casă (chilimuri, ștergare de perete, plocade) – reflex al unei industrii casnice textile cu o remarcabilă tradiție în localitate.

Casele cu șase sau opt goluri la fațada principală, între stâlpii de lemn racordați la „război", prin arcade profilate, se particularizau printr-o amplă ornamentație în tencuială. „Războiul" ca

element structiv, inspirat din arhitectura caselor din mediul urban, permite circulaţia în podurile luminate, până la nivelul streşinii. Decoraţia în relief plat se proiecta, uneori, pe un fond colorat, în frize dispuse între profilurile din stucatură sau ca ancadramente de fereastră. Dispusă pe faţada principală, prispa este mărginită de un pălimar din scânduri, precum Casa Ion Mailat.

Construcţiile anexe

Componenţa gospodăriilor din Poenărei poartă, prin existenţa, pe lângă casa de locuit, a construcţiilor-anexe cu caracter specializat, pecetea evidentă a unor ocupaţii tradiţionale: pomicultura şi, în special, creşterea animalelor.

În structura tradiţională a gospodăriilor din localitate, în afara casei de locuit, care reprezintă elementul nodal de constituire a acestora, se semnalează frecvenţa **grajdurilor**, unele dintre ele fiind prevăzute cu fânar, în partea superioară. În interiorul grajdurilor, era amenajată o iesle, în care, printr-o deschidere practicată în podul construcţiei, se punea fân pentru hrana animalelor. La o extremitate a ieslei, era montată o „crăcană" – suportul unui drob de sare, necesar completării hranei animalelor. Grajdurile erau podite cu scânduri groase de lemn, peste care, în timpul iernii, se aşternea un strat de paie, ca aşternut protector pentru vite. Grajdurile erau rânite zilnic, pentru a se asigura o curăţenie perfectă în interior, bălegarul fiind depozitat temporar în apropiere şi utilizat, primăvara şi toamna, ca îngrăşământ natural pentru pomi şi diverse culturi agricole.

În unele cazuri, în spatele grajdului sau lateral, se construia din blăni de brad sau de fag, pe temeie de stejar, un adăpost pentru oi, numit **saia**.

Cocina – o altă construcţie anexă, de plan pătrat sau dreptunghiular, construită, în general, din scânduri sau bârne mai subţiri de lemn – fusese destinată adăpostirii porcilor a căror frecvenţă era apreciabilă. Nu exista o gospodărie în care să nu se taie cel puţin un porc de Crăciun, mai precis, în ziua de Ignat, potrivit tradiţiei generalizate în spaţiul existenţial românesc.

Construcţie anexă aproape nelipsită din componenţa gospodăriilor din sat, **coteţul** era destinat adăpostirii găinilor, mai ales, în timpul iernii, întrucât vara, ele se urcau, spre seară, pentru a se odihni peste noapte, într-un pom din apropierea coteţului. În eventualitatea că, în gospodărie, se creşteau şi gâşte, raţe sau curci, coteţul era separat în încăperi afectate exclusiv acestora, spaţiul fiind bine închis, pentru a se preveni intrarea vulpilor sau a dihorilor care produceau mari pagube în „efectivul" păsărilor din curte. De aceea, în unele gospodării mai înstărite, coteţul era construit din cărămidă.

Pătulul de porumb construit, deseori, în partea superioară a unui grajd, din împletitură de nuiele de alun, completa dotarea unei gospodării tipice locale. În pătul, se depozitau „cotoloaiele" – ştiuleţii de porumb depănuşaţi. Pentru depănuşarea ştiuleţilor, se făceau clăci, la care participau, alături de membrii familiei, rudele, vecinii şi cei mai apropiaţi oameni din sat, claca în sine constituind un autentic „spectacol folcloric", prin „cântece, snoave şi voie bună", un prilej de depănare a amintirilor sau de „comentare" a unor recente evenimente locale şi nu numai.

Caracterul funcţional pomicol al gospodăriilor din Poenărei era accentuat de existenţa, în componenţa acestora, a unor poverne şi cuptoare de uscat prune.

Construită din bârne de lemn pe temeie masive de stejar sau numai din scânduri de brad bătute în cuie pe un schelet solid din grinzi secţionate rectangular, **povarna** prezenta o deschidere la acoperiş, pentru evacuarea fumului, „fumătoarea", fiind dispusă deasupra cotlonului „cazanului de ţuică". Instalaţia de fabricat ţuică era formată dintr-un cuptor de cărămidă în care se fixa cazanul de aramă conectat printr-un sistem de ţevi din acelaşi material, dispus, sub forma unui cilindru, în „butia de răcire" din doage de lemn, alimentată permanent cu apă, prin jgheab, dintr-o sursă apropiată. Borhotul de prune se turna, din „cărător", în cazanul încălzit cu foc, lemnele aprinse întreţinând continuu fierberea acestuia, iar, pentru a se evita „prinderea" lui, şi, în consecinţă, „afumarea" ţuicii, se acţiona cu o manivelă conectată la un sistem metalic special de curăţire a fundului cazanului. Ţuica se scurgea într-o botă de lemn dimensionată în raport cu capacitatea cazanului şi era gustată repetat de „povarnagiu" sau de „beneficiar", pentru a se determina tăria alcoolică.

Cuptorul de uscat prune era o construcţie de plan dreptunghiular realizată din cărămidă, prevăzută, la faţada principală, cu un sistem etajat din lemn, pentru fixarea „leselor" cu prune; leasa fiind un cadru de lemn dreptunghiular, cu laturile formate din şipci de brad, dimensionaţi la

mărimea stratului de prune, partea inferioară a ramei realizându-se prin împletirea unui „grătar" din nuiele de alun, sau prin şipci subţiri de lemn fixaţi în cuie pe lungimea ramei. Uscarea şi afumarea prunelor se asigura prin întreţinerea unui foc domol, folosindu-se, în acest scop, trunchiuri putregăioase de salcie, care degajau căldură şi un fum continuu. Anterior, acest proces se realiza într-o instalaţie rudimentară, săpându-se, în pământ, o groapă adâncă de circa o jumătate de metru – „vatra focului" – dimensionată după o „leasă" pe care se aşezau prunele de uscat.

În componenţa majorităţii gospodăriilor, exista o **bucătărie de vară** – construcţie de plan dreptunghiular, edificată din scânduri de brad fixate în cuie, pe un schelet masiv de grinzi din lemn de stejar sau de fag, având un acoperiş în două ape, învelit cu şiţă.

În bucătărie, se află o sobă de cărămidă cu plită, prevăzută cu cuptor pentru copt pâine sau cozonac, fumul fiind evacuat în exterior, printr-un burlan de tablă. Interiorul tradiţional al bucătăriei de vară includea, ca piese de mobilier: o masă rotundă, mică, rudărească, scaune joase, cu trei picioare („taburele"), un hambar pentru mălai, un dulap rudăresc de colţ pentru vase, poliţe şi policioare, cuiere de fier, precum şi un pat pentru odihnă după masă.

Monumente de arhitectură populară

Monument de arhitectură populară, datând din anul 1928, **Casa familiei preot Ioan Constantinescu** reproduce, sub raport planimetric, tipul vechi de construcţii de locuit cu sală dispusă la faţadă, între camerele laterale, prevăzută cu pălimar de lemn şi stâlpi decoraţi în motive geometrice. Amplasată în declivitatea terenului, construcţia prezintă, sub raportul elevaţiei, un beci dispus sub camera „bună", destinat depozitării fructelor şi produselor obţinute din prelucrarea acestora, relevând, astfel, o funcţionalitate specifică zonelor cu caracter predominant pomicol. Sub raportul materialelor de construcţie, beciul este edificat din piatră masivă de râu, grinzile de susţinere a tavanului fiind realizate din bârne groase de stejar. Nivelul de locuire, format din şase încăperi, este construit din bârne de lemn, iar şarpanta acoperişului are o pantă accentuată, în patru ape, făcută din căpriori de stejar şi lănteţi de brad, casa fiind învelită, iniţial, cu şiţă de brad şi, apoi, cu tablă galvanizată.

Exceptând caracteristicile sale constructive şi funcţionale reprezentative pentru casele de locuit din Poenărei în perioada interbelică, (majoritatea construcţiilor similare au dispărut), Casa familiei preotului Ioan Constantinescu prezintă un profund caracter memorial, întrucât a constituit un important loc conspirativ de întâlnire a luptătorilor şi sprijinitorilor Rezistenţei anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, fiind situată la circa 800 metri de ultimul adăpost al partizanilor: bordeiul săpat în stânca Râpilor cu Brazi. Membri ai familiei preotului Ioan Constantinescu au fost arestaţi şi condamnaţi, în anul 1959, de către tribunalele comuniste pentru participare la Rezistenţă: preotul Ioan Constantinescu a fost condamnat la moarte şi executat la Închisoarea Jilava, în 18 iulie 1959, iar soţia sa, Justina, şi fiica lor, profesoara Iuliana Preduţ-Constantinescu, la 15 şi, respectiv, 12 ani închisoare corecţională. Din considerentele enunţate, într-un spaţiu adecvat din această casă, se preconizează organizarea Muzeului Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş. Casa familiei preot Ioan Constantinescu este inclusă pe Lista monumentelor istorice din judeţul Argeş, sub codul 03B0374.

Construcţie monumentală edificată în 1934, **Casa familiei înv. Gheorghe Popescu** este tipică perioadei de maximă înflorire a arhitecturii rurale din perioada interbelică, în care se regăsesc ecouri ale arhitecturii tradiţionale, dar şi influenţe evidente ale construcţiilor de locuit din zonele urbane sau periurbane ale arealului etnocultural Argeş-Muscel.

Sub raportul elevaţiei, casa prezintă două niveluri: parterul – dispus sub întreaga clădire, cu acces din extremitatea estică a faţadei – utilizat ca loc de depozitare a produselor pomicole; peste beci, se înalţă etajul destinat locuinţei propriu-zise, format din două camere laterale care încadrează o sufragerie. Sala în formă de „L" este delimitată, spre est, de o cameră de locuit şi prezintă o amplă decoraţie, întrucât stâlpii sunt ornamentaţi în motive geometrice, iar scândurile pălimarului sunt traforate într-o asemenea modalitate, încât, din succesiunea lor, rezultă o friză decorativă de un efect artistic remarcabil.

Un element de confort modern îl reprezintă baia amplasată pe latura nordică a imobilului, cu acces dintr-o cameră legată cu bucătăria şi cămara, printr-un coridor îngust, cu ieşire spre exterior. Casa construită din cărămidă pe o fundaţie de piatră este prevăzută cu o şarpantă în

patru ape, cu pantă accentuată, învelită cu ţiglă – material care, în perioada menţionată, conferea edificiului un autentic „aer" urbanistic. Tencuiala exterioară amplifică decorativismul casei, prin stucatura realizată în relief, în variate forme geometrice, la ancadramentele ferestrelor şi uşilor.

Model de arhitectură din mediul rural în care se interferează elementele tradiţionale de plan cu cele urbane, casa familiei înv. Gheorghe Popescu este inclusă, sub codul 03B0375, pe Lista monumentelor istorice din judeţul Argeş.

Arhitectură contemporană

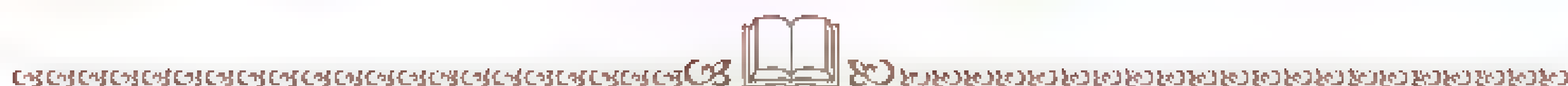
Construcţiile recente se caracterizează prin tendinţa de amplificare a confortului interior, implicit, a planului, şi printr-o pronunţată decoraţie exterioară. Casele de locuit ale familiilor: învăţător Constantin Drăguşanu, construită din lemn; preot Nicolae Andreescu, edificată [1951] şi renovată [1997] de dr. ing. Iulian Cujbescu; preot Ion Grigorescu [1980]; Ion Păunescu [1959], înzestrată cu piese de mobilier din lemn de trandafir, amplu decorate în motive geometrice şi florale; prof. Vasile Păunescu [1980], extinsă relativ recent de Sorinel Păunescu reprezintă modele de construcţii de locuit inspirate din arhitectura specifică zonei periurbane a reşedinţei judeţului Muscel, în perioada interbelică.

Elemente vizibile de arhitectură urbană contemporană se regăsesc în somptuoasele vile ale economistului Radu-Ştefan Hortopan [2005] managerului Cornel Samoilă, juristului Costi-Roland Samoilă [2008] şi familiilor: Vasilică Baciu, Constantin Beca, Doru Beca, Nicu Ilinca, Dumitru Petcu, Cristian Teaşă. O pitorească vilă de vacanţă aparţinând familiei managerului Virgil Baciu construită din buşteni de brad, în maniera specifică zonei Topliţa, judeţul Harghita conferă peisajului arhitectural din Poenărei o notă particularizatoare, relevând, în esenţă, diversitatea considerabilă a arhitecturii contemporane din România.

Abordând, dintr-o perspectivă profund optimistă, «Renaşterea continuă a satului Poenărei», prof. Gheorghe Nicuţ, fost primar al municipiului Curtea de Argeş, impresionat de frumuseţea acestor plaiuri atât de încărcate de istorie, considera că „Tentativa de resuscitare a satului Poenărei este nu numai un lucru minunat, dar este realizabilă, întrucât nu pleacă de la necesitatea unei repopulări permanente, ci merge pe ideea incitării unor oameni cu posibilităţi ca să-şi construiască, în acele locuri splendide, case de o frumuseţe extraordinară, unde să se refugieze departe de tumultul şi stresul vieţii citadine.".

Grigore CONSTANTINESCU

Rememorări culturale:

CĂMINUL CULTURAL POENĂREI

Influenţa exercitată de biblioteca satului asupra gradului de cultură şi civilizaţie din Poenărei a fost considerabilă, întrucât, în cadrul acesteia, se organizau, în perioada interbelică, manifestări specifice căminelor culturale existente în alte aşezări muscelene, programele artistice constând din: coruri, recitări, piese de teatru cu subiecte inspirate din viaţa rurală, dansuri populare. Sub egida acestei prestigioase instituţii de cultură, se desfăşurau, în sărbătorile religioase sau naţionale, „Hora satului", ori baluri, la care participau şi tineri din localităţile învecinate de pe Valea Râului Doamnei.

În perioada premergătoare instaurării totalitarismului comunist, imediat după sfârşitul războiului, manifestările culturale de referinţă se organizau, în special, în vacanţele şcolare, fiind antrenaţi elevii care urmau cursurile liceale în diverse oraşe ale ţării, dar şi tinerii rămaşi în sat.

De un succes previzibil la public se bucura corul pe două voci, cu un repertoriu „clasic", din care nu lipseau piesele muzicale: «Sârba-n căruţă», «Cucule, pasăre sură». «Hop ş-aşa !», cor pregătit de Iuliana Constantinescu, absolventă a Conservatorului particular «Santarelli» din Bucureşti.

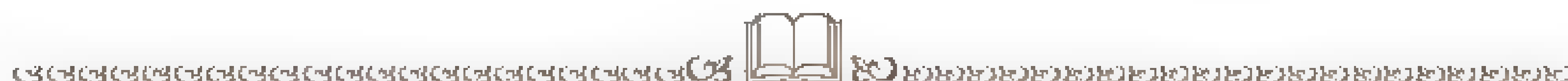
Piesele de teatru „scurte şi la obiect" reprezentau punctul culminant al unor spectacole artistice locale memorabile.

A devenit antologică replica dintr-o scenă a unei piese „vizionare", în care interpreta, o tânără ţărancă din Poenărei, distribuită în rolul unui „raisonneur", considerând că autorul greşise o formulare-conclusivă a piesei sale: „–Nu contează ce e tata, **ci** ce e băiatul !", susţinea, contrar subiectului acesteia, anticipând, parcă, principiile ideologiei comuniste, o variantă care i se părea raţională: „–Nu contează ce e tata **şi** ce e băiatul !", motivându-şi „proverbial" replica prin clasicul aforism popular „Ce naşte din pisică şoareci mănâncă !"… Din păcate, replica reformulată astfel avea să devină o practică cotidiană a vieţii unui partid unic, muncitoresc…

Instaurarea regimului comunist în România a constituit, şi pentru satul Poenărei, începutul sfârşitului unei culturi temeinice, fundamentate pe tradiţii autentice şi pe racordarea la marea cultură naţională şi universală.

Valoroasele cărţi din bibliotecă au dispărut, rând pe rând, fiind înlocuite cu broşuri de popularizare „ştiinţifică" şi de îndoctrinare ideologică, iar, sub „firma" de «Cămin cultural» atribuită unei case, preluate prin naţionalizare de la proprietarul Alexandru Poenăreanu, se desfăşurau activităţi precum: „Joia tineretului", sau „Hora satului", cu programe artistice închinate Partidului Comunist Român, congreselor acestuia, ori aniversărilor proclamării Republicii Populare Române.

Ulterior, s-a construit localul pentru magazinul sătesc, afectându-se un spaţiu «Căminului cultural Poenărei». În acest „cadru spiritual" oficializat, cele mai frecvente acţiuni „culturalizatoare" erau „serile de filme artistice" programate şi proiectate de o „caravană" venită special de la Piteşti, precum şi nunţile din ce în ce mai rare din sat.

Abecedarul recunoştinţei:

Învăţătorul Gheorghe Ionescu

S-a născut în anul 1866, în comuna Corbşori. Clasele primare le-a făcut în comuna Poenărei, la distinsul învăţător Nae Andreescu. După îndemnul acestuia, în anul 1884, părinţii săi l-au dat ca bursier la Şcoala Normală „Carol I" care funcţiona pe atunci în Bucureşti. A absolvit şcoala normală în 1888, după care a intrat în armată, făcându-şi stagiul de un an la Regimentul I Geniu din Bucureşti.

La 1 noiembrie 1889, a intrat în învăţământ cu titlu provizoriu, după ce mai întâi a fost supus, împreună cu alţi colegi, unui examen dat în Câmpulung, în faţa unei comisii compuse din revizorul şcolar, inginerul judeţului şi un institutor local.

A obţinut post la şcoala din comuna Rucăr, unde n-a funcţionat decât un an, căci, prin moartea neaşteptată a regretatului său învăţător, Nae Andreescu, rămânând post vacant în comuna Poenărei, vecină cu Corbşori, şi după dorinţa fostului său învăţător, s-a transferat la şcoala din această comună, unde a funcţionat zece ani [1891-1900].

Aici şi-a pus la contribuţie toată puterea tinerească şi, încălzit de idealul cu care a ieşit din şcoală, a căutat să ducă mai departe munca învăţătorului său. Amintirile frumoase pe care le avea de la această şcoală, pe băncile căreia cu puţini ani înainte învăţase carte, i-au dat puteri noi de muncă. A condus singur toate clasele şi a dat serii de elevi distinşi.

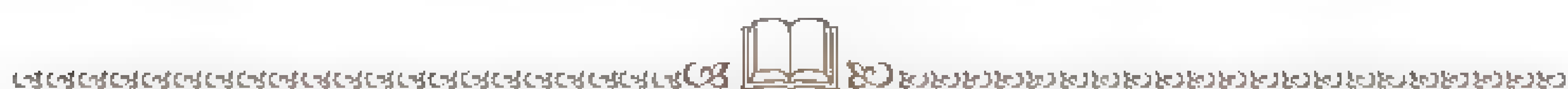
În anul 1901, s-a transferat la şcoala din comuna sa natală, Corbşori, unde a funcţionat până în anul 1927, când a ieşit la pensie cu 38 de ani serviţi.

Aici, a dezvoltat o activitate intensă şi plină de roade pe tărâmul economic.

A înfiinţat, în anul 1907, Banca populară „Corbişori", pe care a condus-o peste 15 ani, fiind casier. Neavând local propriu, i-a pus la dispoziţie casele sale, fără nici o chirie. A contribuit la clădirea localului de bancă şi de şcoală.". A decedat la 30 mai 1952, în vârstă de 87 ani. [Text reprodus parţial din volumul «Omagiul învăţătorilor pensionari din judeţul Muscel, cu prilejul sărbătorii de la 29 octombrie 1933, de către Asociaţia învăţătorilor din Muscel», p. 44-45].

ŞCOALA VECHE DIN POENĂREI, ÎN CARE A PREDAT ÎNV. GHEORGHE IONESCU.

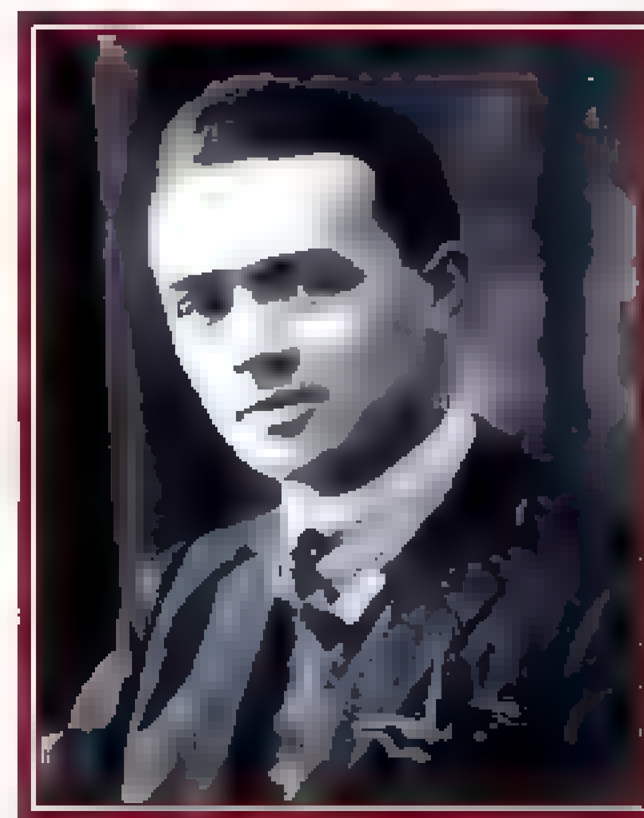
CTITORI AI BISERICII DIN POENĂREI

În interesanta cronică a cotidianului național «Curentul» din 13 noiembrie 1943, consacrată unui eveniment de excepție din viața satului nostru: „SFINȚIREA BISERICII «CUVIOASA PARASCHIVA» DIN COMUNA POENĂREI–MUSCEL", se reproduc pasaje semnificative din cuvântarea pr. Ioan Gh. Constantinescu, parohul bisericii, care releva „râvna și jertfa creștinească a unor oameni de bine", nominalizând ctitorii importanți ai monumentalei biserici din sat. „Sfinția sa preotul paroh aduce prinos de recunoștință familiei Poenăreanu, care, prin: d-nul Vică Poenăreanu, maior Ioan Poenăreanu, Haritina col. Șoiculescu, Maria-Avida și gen. Victor Nanu, Victoria col. Berea și d. av. Alexandru Poenăreanu, au donat importante sume, materiale de construcție și sfinte odoare. Preotul Ioan Constantinescu mulțumește, de asemenea, familiei dr. Ioan Mitulescu, **arhitect Berechet**, gen. Boițeanu, gen. Spiroiu, gen. Nicolau, Brihăilescu, institutor Gheorghe Popescu etc. și tuturor enoriașilor și prietenilor bisericii, care au contribuit la desăvârșirea sfântului locaș.". De aceea, am considerat că avem datoria morală de a cunoaște reperele biografice ale personalității acestora, prezentând, pe unul dintre principalii realizatori ai bisericii noastre,

DIMITRIE IONESCU-BERECHET

1896-1969

În memoria unor comunități, numele arhitectului Dimitrie Ionescu-Berechet are semnificația unui inspirat modelator de volume arhitecturale, construcțiile realizate pe baza proiectelor sale conferind localităților pecetea unui autentic stil național abstras din filonul de aur al arhitecturii populare muscelene. Descendent dintr-o renumită familie de artiști originari din Țara Bârsei, străbunicul său, Ion Gârniță – „zugrav de subțire de biserici și de icoane" – stabilindu-se în Câmpulung la începutul secolului al XIX-lea, **Dimitrie**, viitorul arhitect, s-a născut în 27 ianuarie/10 februarie 1896, în orașul de pe Râul Târgului, în casa pe fațada căreia este încastrată celebra «Cruce a Jurământului», fiind al șaptelea dintre cei opt copii ai negustorului de „brașovenii" Nicolae Ionescu [1835-1904], supranumit, de orășeni, pentru prosperitatea sa evidentă, „Berechet", și al soției acestuia, Maria, născută Popescu [1856-1943]. Dimitrie Ionescu-Berechet va urma cursurile Școlii elementare nr. 1 din Câmpulung și, ulterior, ale Liceului «Unirea» din Focșani, pentru ca, sedus de o profesiune pe care meșteri anonimi din Muscel o transformaseră, prin talent și experiență, în artă autentică, să opteze, în 1916, pentru Școala superioară de arhitectură din București, pe care a absolvit-o cu brio în anul 1922, nevoit, însă, în timpul Primului Război Mondial, să-și întrerupă cursurile universitare, deoarece, în anii 1917-1919, fusese concentrat pe front. Redactând în puținele clipe de liniște, un evocator «Jurnal de război», studentul Dimitrie Ionescu-Berechet menționa, la 15 decembrie 1917: „Strămoșii mei artiști mi-au făurit un suflet bolnăvicios de sensibil, plin de idealuri pierdute de lux, de bogăție și de suprema eleganță care să inunde fragila mea ființă armonioasă ca un vis.".

Orientat spre „specificul și caracterul propriu românesc al arhitecturii" de către mentorii săi: Petre Antonescu, Duiliu Marcu, Constantin Nanescu și Grigore Cerchez, ei înșiși mari deschizători de orizonturi în domeniu, arhitectul muscelean Dimitrie Ionescu-Berechet își va manifesta, prin întreaga sa creație, predilecția spre originalitate, având ca motivație de excepție arhitectura vernaculară din satele muscelene.

Întreprinzând numeroase călătorii de studii în Balcani (la Istanbul şi Salonic), în Orientul Apropiat (Ierusalim şi Damasc), în Africa (Cairo şi Alexandria), Dimitrie Ionescu-Berechet are posibilitatea de a constata interferenţele stilistice arhitecturale ori dominantele caracteristice ale artei bizantine, elene sau ale celei orientale. Occidentul îl fascinează prin monumentele Austriei, Franţei şi Italiei şi îl determină să adopte în conceperea unor edificii de interes public nota de autohtonism care să le confere caractere specific româneşti.

Asimilarea într-o sinteză naţională a diverselor stiluri arhitecturale, inocularea în acest misterios creuzet al creaţiei, a sevei constructive tradiţionale prin studierea detaliată a arhitecturii populare româneşti au asigurat viabilitatea modelelor de arhitectură semnate Dimitrie Ionescu-Berechet. Colaborator apropiat al său în realizarea unor importante edificii, reputatul inginer constructor Emil Prager releva, în 1963, într-o «Caracterizare» obiectivă, „înţelegerea ce arăta Dimitrie Ionescu-Berechet în folosirea elementelor de artă naţională veche, în construcţiile pe care le proiecta în diferite localităţi.". Exersând continuu în „arta arhitecturii", pe care celebrul filozof german F. W. Schelling o considera „în general, o muzică împietrită", arhitectul muscelean a fost încadrat ca desenator şi arhitect în Ministerul Lucrărilor Publice din Bucureşti [1920-1922], pentru ca, ulterior, să activeze ca liber profesionist, iar, începând cu anul 1930, să devină arhitectul şef al Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, misie pe care o îndeplineşte cu extremă responsabilitate până la pensionarea sa în anul 1963, exceptând perioada 1945-1948, când devine şeful Direcţiei Arhitecturii din Ministerul Cultelor. Funcţia de coordonator al Serviciului Tehnic al Patriarhiei implica proiectarea, controlarea periodică a lucrărilor importante efectuate în ţară, recepţionarea acestora, dar şi participarea, în calitate de membru al Direcţiei Monumentelor Istorice şi de membru fondator al Comisiei de pictură bisericească a Patriarhiei Române, la analiza sistematică a modalităţii efectuării unor operaţiuni de restaurare a monumentelor de artă şi arhitectură ecleziastică din România. Concomitent, arh. D. Ionescu-Berechet era antrenat în elaborarea şi susţinerea unor prelegeri de artă bisericească destinate cursanţilor în atelierele Patriarhiei.

De plan matrimonial, Dimitrie Ionescu-Berechet are şansa de o cunoaşte pe Eugenia Oancea [1907-1997], fiica unui cunoscut politician din Dobrogea, Luca Oancea, cu rădăcini genealogice săcelene, cu care se căsătoreşte la 20 februarie 1938; din mariajul lor, se vor ivi pe lume Ion Luca Nicolae, în 1942, şi Maria Andreea, în 1949. Soţia sa va deveni principalul reazim în activitatea extrem de solicitantă a arhitectului, preocupându-se aproape în exclusivitate de educaţia copiilor şi însoţindu-l, ca şoferiţă a automobilului lor personal, în peregrinările efectuate în interes de serviciu prin ţară. Apreciindu-i-se realizările în domeniu, lui D. Ionescu-Berechet i se va acorda, în 1957, la propunerea Uniunii Arhitecţilor, o substanţială pensie de merit; după pensionarea lui pentru limită de vârstă, în 1963, va continua să activeze în cadrul Serviciului tehnic al Patriarhiei, în calitate de colaborator extern până la moartea sa survenită la 1 iulie 1969, în domiciliul din Bucureşti, în urma unei boli incurabile. Corpul său neînsufleţit va fi depus în cripta familiei din subsolul Bisericii Parcul Domeniilor din Capitală.

Opera arhitecturală respirând o deosebită vigoare constructivă, valenţe estetice remarcabile însumează numeroase construcţii reprezentative ce conferă cadrului ambiental în care au fost edificate atribute edilitare revelatorii. Dimitrie Ionescu-Berechet a proiectat peste o sută de biserici în diverse localităţi din ţară: Biserica Parcul Domeniilor, Sf. Vineri-Nouă, Sf. Anton-Colentina ş. a. (Bucureşti), Catedrala din Hunedoara, Biserica «Sf. Împăraţi» din Constanţa, Biserica «Sf. Gheorghe» din Curtea de Argeş, Biserica mănăstirii Ciorogârla, Biserica din Costeşti-Argeş, Biserica mănăstirii Maglavit, bisericile din comunele muscelene: Bilceşti, Lereşti, Podul Dâmboviţei, Poenărei, Rădeşti, Stoeneşti etc., dar şi peste hotare: Căminul românesc şi paraclisul de la Ierusalim, Capela de la Iordan.

În «Scurta biografie» redactată de către Ştefan Ionescu-Berechet, se menţionează printre monumentele de arhitectură ecleziastică restaurate pe baza proiectelor sale: Schitul Maicilor din Bucureşti, mănăstirile Căldăruşani, Cernica, Plumbuita, Sinaia şi Viforâta.

Amprenta stilului său arhitectural este evidentă în edificiile publice proiectate: Primăria Hunedoara, Teatrul Bacău, reamenajarea Palatului de justiţie din Sf. Gheorghe ş. a., în imobilele destinate clerului: case parohiale, reşedinţa patriarhală din Dragoslavele, sanatoriul preoţesc din Techirghiol, stăreţia Mănăstirii Sihăstria, casa de odihnă a Mănăstirii Durău; în organizarea interioarelor unor imobile: mobilierul Palatului patriarhal din Bucureşti, biblioteca Sf. Sinod de la Mănăstirea Antim; ori în proiectarea mobilierului de cult: tâmplele de marmură ale bisericilor

bucureştene Parcul Domeniilor şi Sf. Elefterie, iconostasele de lemn de la: Mănăstirea Dealu, paraclisul Mănăstirii Antim, Bisericii ortodoxe din Ierusalim; candelabrele Catedralei din Cluj ş. a., în numeroase troiţe, monumente sau lespezi funerare.

Preocupat constant de aspectul oraşului natal, dar şi de aria Muscelului istoric, Dimitrie Ionescu-Berechet realizează, în perioada sa de pionierat, circa 80 de proiecte din care se detaşează prin amploare şi rafinament stilistic: Palatul Prefecturii judeţului Muscel (1934) – o armonioasă sinteză arhitecturală, cu ecouri brâncoveneşti, decorul completând viziunea estetică a autorului prin reprezentări zoomorfe (leul, grifonul, corbul, capra, acvila), ecou al basmelor fascinante ale copilăriei, dar şi prezenţe cu valoare apotropaică în mitologia populară; impunătorul Mausoleu de la Mateiaş construit din calcar în perioada anilor 1927-1935, sub forma unei imense cruci care domină înălţimile din acest pitoresc plai muscelean, operă monumentală prin care s-a înscris el însuşi în analele dedicate eternizării memoriei eroilor neamului care s-au jertfit în luptele pentru apărarea gliei strămoşeşti în cursul Primului Război Mondial; **Biserica «Cuvioasa Paraschiva» din Poenărei, o perlă a arhitecturii lemnului, construită între anii 1937-1943, sinteză a artei constructive a meşterilor cruceri din zonă, model de edificiu ecleziastic care a preluat, în structura sa compoziţională, elemente de decor generalizate în aceste nestemate ale creaţiei arhitecturale tradiţionale**; edificii de interes public: Liceul de fete, Şcoala primară nr. 1 «Oprea Iorgulescu», Şcoala generală nr. 6 Vişoi, Căminul cultural Vişoi, Ateneul cultural «Negru Vodă» (sediul actual al Protoieriei Muscel), Teatrul cinema Jinga din Câmpulung. Atenţia sa a vizat conservarea şi restaurarea unor importante obiective arhitecturale, precum: Casa Ştefănescu (actualmente, Muzeul de etnografie al zonei etnoculturale Muscel), stăreţia Mănăstirii «Negru Vodă», Biserica Schei, Biserica Marina, casa parohială a Bisericii Sf. Nicolae-Popa Savu, Capela spitalului orăşenesc.

Dimitrie Ionescu-Berechet este autorul proiectului de refacere a zonei sud-vestice a Câmpulungului afectate de incendiul devastator din anul 1934, implicând sistematizarea şi construcţia a 24 de imobile din cartierul Şubeşti. O troiţă de piatră consemnează tragicul eveniment şi momentul renaşterii din cenuşă a ansamblului rezidenţial. Arhitectul câmpulungean a proiectat, pentru concitadinii din oraşul natal, casele: Armeanu, Babeu, Băjan Gogu, arh. Berechet, Berechet Costică, Cojan, Diaconescu, Dimache, Eremia, prof. Mitu, Olaru, Oncioiu, Poşoiu, Staicu Ion, Strafalogea, Ţincu, Vlădescu ş. a. intrate în patrimoniul arhitectural naţional.

Academicianul George Oprescu, originar din Câmpulung, releva competenţa arhitectului muscelean „în cunoaşterea monumentelor noastre din Evul Mediu", faptul că „s-a inspirat foarte adesea din monumentele vechi pe care le studiase", iar părintele istoriei arhitecturii naţionale, arh. Grigore Ionescu, remarca „importanta contribuţie a arhitectului Dimitrie Ionescu-Berechet la restaurarea unor valoroase monumente româneşti".

Simpla enumerare a construcţiilor născute iniţial pe planşeta arhitectului Dimitrie Ionescu-Berechet oferă o imagine semnificativă a rolului său în dezvoltarea arhitecturii naţionale. Preocupat de starea precară de conservare a monumentelor, arhitectul muscelean a abordat cu rezultate remarcabile restaurarea unor obiective ce relevă geniul creator al poporului român. Amprenta creaţiei sale originale se regăseşte şi dincolo de fruntariile ţării, în proiectarea Căminului românesc din Ierusalim şi în edificii monumentale din Iordania, stilul arhitectural românesc fiind adaptat condiţiilor climaterice şi contextului urbanistic existent. Preocupat continuu de arta populară românească, Dimitrie Ionescu-Berechet va consacra studii aprofundate ceramicii şi icoanelor pe sticlă.

Retrospectarea succintă a vieţii acestei personalităţi muscelene a cărui existenţă a fost dedicată exclusiv binelui public, care a durat edificii reprezentative, durându-se el însuşi în acestea, prin pasiune şi competenţă profesională – asemenea legendarului meşter Manole – reprezintă o îndatorire de conştiinţă civică, o imperioasă mărturie a recunoştinţei ce se cuvine marilor spirite creatoare ale neamului românesc.

Grigore
CONSTANTINESCU

Gând de credinţă:

TAINA SFÂNTĂ A CĂSĂTORIEI

Când a făcut Dumnezeu pe cel dintâi om, pe Adam, a văzut că nu e bine să fie omul singur şi, de aceea, i-a făcut lui femeie. Odată ce i-a făcut, i-a binecuvântat pe ei, zicându-le: „Creşteţi şi vă înmulţiţi, umpleţi pământul şi-l stăpâniţi pe el !"...

Din aceste cuvinte, se vede cum, de la început, Dumnezeu este şi întemeietorul căsătoriei, adică al legăturii dintre bărbat şi femeie, al vieţii casnice şi, în acelaşi timp, şi întemeietorul societăţii omeneşti, căci societatea omenească nu se întemeiază decât pe familie. Dacă ar fi fost bărbatul singur, cum ar fi fost, oare, cu putinţă şi înmulţirea neamului omenesc şi, prin aceasta, şi întemeierea societăţii ?... Căsătoria este, deci, o întocmire dumnezeiască de cea mai mare însemnătate pentru fericirea bărbatului şi a femeii şi, în acelaşi timp, numai cu ajutorul ei, e cu putinţă şi înmulţirea neamului omenesc. Numai prin taina nunţii, bărbatul şi femeia pot să formeze un singur trup şi un suflet, pot să se desăvârşească din punct de vedere moral şi să-şi îndoiască şi întărească puterile în lupta cu grelele nevoi ale vieţii de astăzi.

În afară de taina nunţii nu poate fi adevărata fericire !

Ce nenorocit e omul singur pe lume !... El are nevoie de un tovarăş de viaţă credincios de care să fie ajutat în vremuri grele, de la care să audă un cuvânt de mângâiere atunci când se află în durere, un cuvânt de îndemn şi de îmbărbătare atunci când se află în descurajare şi un ajutor atunci când se află în neputinţă.

În Sfânta Scriptură a Vechiului Testament, ni se spune: „Mai bine doi decât unul, căci au folos mai bun din osteneala lor, căci de cade unul, ridică pe el celălalt, dar vai de acel care este singur când cade, căci nu este altul ca să-l ridice.". [Ecles.IV.9-11].

Gândindu-se la unirea dintre fiinţe, aşadar şi la căsătorie, poetul Vasile Alecsandri ne sfătuia în versuri pline de simţire:

„Unde-i unul nu-i putere la nevoi şi la durere !
Unde-s doi, puterea creşte şi duşmanul nu sporeşte.".

Bătrânii noştri au cântat, de asemenea, însemnătatea nunţii, când vorbeau despre un om care trăieşte singur, numai pentru el:

„De s-ar purta oricât de bine şi de-ar umbla precum un sfânt,
Tot îl defaimă orişicine, zicând că e un „Paşte vânt" !...
Când e bolnav, nu are cine, pahar cu apă, să îi dea,
Moare până atunci când vine un cunoscut de a-l vedea !...
Tot neamul său şi al său nume vor merge cu el în mormânt
Şi nu-i rămâne din viaţă vreo pomenire în cuvânt !".

Acestea sunt adevăruri cari nu mai au nevoie să fie dovedite !... Fiecare dintre noi poate să le observe, fiecare dintre noi poate să constate aceste adevăruri !...

Domnul nostru Iisus Hristos, care a venit în lume pentru luminarea şi mântuirea omului, a pus cel mai mare preţ pe taina nunţii. El însuşi a luat parte împreună cu Sfânta Fecioară Maria şi ucenicii Săi la Nunta din Cana Galileii, unde a şi făcut cea dintâi minune prefăcând apa în vin, simbol al unei vieţi sfinte din partea celor ce se unesc prin taina nunţii. Mântuitorul Iisus Hristos a făcut, din căsătorie, o taină sfântă. A cerut ca, prin

căsătorie, legătura dintre bărbat şi femeie să fie aceeaşi care este între El şi biserică, să fie una şi nedespărţită pentru totdeauna. Unul să se jertfească pentru altul, după cum El s-a jertfit pentru biserica Sa.

Căsătoria fiind o taină sfântă şi având un rost aşa de însemnat pentru om şi pentru societate, trebuie să ştim că se cer din parte-ne oarecari îndatoriri faţă de ea. Mai întâi, cei ce se unesc prin căsătorie înaintea Sf. Altar nu se mai pot despărţi decât odată cu moartea. „Un trup şi un suflet s-au făcut din doi prin căsătorie şi ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă", ne spune Sf. Scriptură. [Mat. XIX, 3-7].

Şi, cu toate acestea, cât de uşor se desfac, în timpurile noastre, căsătoriile !... Te miri pentru ce nimicuri, caută unii bărbaţi să-şi părăsească femeile şi unele femei să-şi părăsească bărbaţii !... Soţi care au dus împreună o viaţă întreagă te pomeneşti că se despart, uitând astfel de jurământul făcut înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor de a trăi pentru totdeauna uniţi. Să zicem, însă, că aceasta s-ar putea ierta. Cum rămâne atunci cu copiii, odraslele lor scumpe ? Cine poate să înlocuiască dragostea şi îngrijirea părintească fie a mamei, fie a tatălui ?! Şi ce pildă pot avea copiii din o aşa purtare din partea părinţilor lor ? E un mare păcat faţă de taina căsătoriei, o mare crimă faţă de copii !...

În zilele noastre, se văd încă unii bărbaţi, şi asta cu mare durere în suflet o spun, cari trăiesc cu femei, însă în chip nelegiuit, în concubinaj, fără să fie legaţi înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor prin taina nunţii, adică fără să fie cununaţi. Mare păcat fac şi unii ca aceştia ! Mai întâi, ei nu se pot numi soţi, nu pot forma o familie şi, în casa lor, nu pot intra oameni cumsecade, acei cari se numesc creştini, iar îngerul Domnului se depărtează de casa unor astfel de soţi.

Soţi nu se pot numi decât aceia cari s-au unit legiuit înaintea Sf. Altar şi înaintea oamenilor ! Şi, atunci, unde ar ajunge societatea, dacă ar fi alcătuită numai din aşa numite căsnicii nerecunoscute de legea dumnezeiască şi cea omenească ?... Harul lui Dumnezeu nu se poate pogorî asupra casei unor asemenea soţi. Dar cu copiii născuţi de astfel de soţi cum rămâne ? Vă mărturisesc în credinţa lui Dumnezeu că mă înspăimânt când mă gândesc !... Se poate, oare, închipui ca bieţii copii să rămână pe drumuri după moartea tatălui, când el n-a fost cununat cu mama lor ! Se poate, oare, ca ei să n-aibă nici un drept pe lume să moştenească din ceea ce tatăl lor a agonisit cu sudoarea frunţii ! Şi, cu toate acestea, lucrul altfel stă. Asemenea copii n-au nici un drept înaintea legilor; ei nu pot purta nici măcar numele tatălui lor. Iată, dar, unde duce o căsnicie nelegiuită, o căsnicie care este împotriva legilor dumnezeieşti şi omeneşti.

Mare şi sfântă este taina căsătoriei şi multe şi mari sunt binefacerile ei pentru soţi şi pentru societate. Harul lui Dumnezeu se pogoară desăvârşit asupra căsniciilor întemeiate potrivit învăţăturilor şi legilor sfinte. Acolo, unde e potrivire în gândire şi simţire şi dragoste între soţi, unde bucuria cea mai mare e sporirea şi buna creştere a odraslelor, unde sfinţenia şi buna rânduială sunt cele mai înalte virtuţi casnice, acolo e şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Cel ce a aflat femeie bună, a aflat daruri de mult preţ, căci „femeia virtuoasă este coroana bărbatului său". [Pilde, XII, 4]. Căci femeile înţelepte îşi au ochii lor pironiţi întotdeauna către bărbaţii lor, ca dragostea lor să nu aibă de hrană altă nădejde, decât pe aceea a dragostei bărbaţilor lor şi curăţenia credinţei lor să nu se poată mânji de alt interes. Şi să nu uităm că două lucruri sunt de trebuinţă pentru ca locuinţa pe care se întemeiază prin căsătorie să fie un cort al lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor: „o credinţă adâncă şi o iubire puternică" !

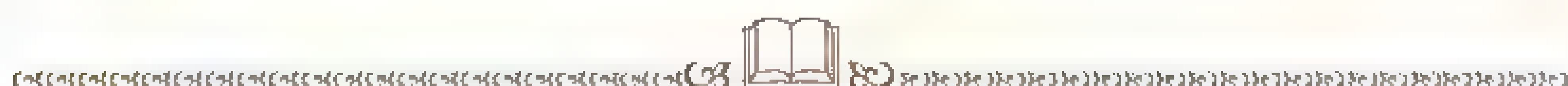
Darul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh să vă binecuvânteze pre voi şi să vă dea vouă lungime de viaţă, prunci buni, sporire vieţii şi credinţei şi să vă umple pre voi de toate bunătăţile Ierusalimului celui de sus şi prea frumos. Domnul să vă lumineze minţile ca să puteţi preţui această sfântă şi

mare taină a căsătoriei, pentru binele şi fericirea voastră, a copiilor voştri, a familiei din care faceţi parte şi a ţării în care trăiţi ! Amin !

Preotul IOAN CONSTANTINESCU s-a născut în satul Cerbureni, comuna Valea Iaşului, judeţul Argeş, la 19 octombrie 1906; fiu al lui Gheorghe şi al Victoriei Constantinescu. A urmat şcoala primară în satul natal şi Seminarul Teologic „Neagoe Vodă" din Curtea de Argeş, promoţia 1928. Preot paroh în satul Poenărei, comuna Corbi, judeţul Muscel [1929-1958]. Căsătorit cu Justina Gr. Grigorescu, are trei copii: Iuliana, Cornelia şi Grigore. Preot cărturar, autor al unor importante eseuri cu conţinut moral-religios şi metodic publicate în periodice bisericeşti: Metoda practică a predării învăţământului religios în şcoala primară [1941], Obiceiurile strămoşeşti şi obiceiurile noastre [1940], Despre trebuinţa religiei în omenire [1933], Taina sfântă ■ căsătoriei [1935], Buna creştere a copiilor [1936], Iubirea creştină [1939] ş. a. reunite în volumul «Prelecţiuni ortodoxe» [2012]. Principal osârduitor în edificarea monumentalei Biserici de lemn „Cuvioasa Paraschiva" din satul Poenărei [1937-1943]. Implicat continuu în acţiunile cultural-obşteşti ce vizau ridicarea gradului de civilizaţie a comunităţii săteşti, pe care ■ păstorit-o cu demnitate, constituind un exemplu de moralitate desăvârşită pentru enoriaşii săi; ■ contribuit esenţial la electrificarea satului Poenărei. Predicator al iubirii creştine opuse luptei de clasă promovate de comunişti. Martir al luptei împotriva totalitarismului. Participant activ la Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş [1948-1958]; arestat, torturat de Securitate; condamnat la moarte şi executat în Penitenciarul Jilava, la 18 iulie 1959.

[Text reprodus din volumul: **Pr. Ioan Constantinescu** – ***Prelecţiuni ortodoxe***, Piteşti, 2012].

BISERICA DEMOLATĂ ÎN 1937.

BISERICA ACTUALĂ A SATULUI POENĂREI.

Tradiţia orală locală confirmă o superstiţie perpetuată în conştiinţa meşterilor cruceri care au edificat actuala biserică, ei refuzând să dea jos crucea de pe turla vechii construcţii ecleziastice ce urma să fie demolată, întrucât credeau că „Omul care începe dărâmarea bisericii coborând crucea de pe turlă va sfârşi prin moarte cumplită.". Deşi era, în general, tributar credinţelor populare şi fusese avertizat de către meşteri, care evocau scene cunoscute lor, cum Pronia cerească pedepsise pe începătorii dărâmării unor locaşuri de cult, preotul paroh Ioan Constantinescu, după ce a înălţat o rugă către Cel de Sus, motivând actul dărâmării vechii biserici, prin teama că, „având pereţii de lemn putreziţi", biserica ar fi pus în pericol viaţa credincioşilor veniţi la slujbe, şi-a luat inima în dinţi, a urcat pe schele, până în vârful turlei şi a desprins crucea metalică, pe care a coborât-o, cu funia, la pământ. Din păcate, peste ani, şi în cazul său, se va confirma credinţa mărturisită a crucerilor, preotul paroh fiind executat la Închisoarea Jilava, învinuit pe nedrept că transformase spaţiul liber din podul bisericii satului în care slujea, în depozit de armament destinat partizanilor din formaţiunea «Haiducii Muscelului» care a acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, deşi armele fuseseră depozitate acolo, fără ştirea sa, de către cumnatul lui, învăţătorul Gheorghe Popescu, căpitan în rezervă din Armata regală.

EVENIMENTE din ACTUALITATE

ZIUA SATULUI POENĂREI

Doru Bobi

Cea de **a IX-a ediţie** a acestui eveniment s-a desfăşurat, potrivit tradiţiei, în prima sâmbătă de după prăznuirea creştină a Adormirii Maicii Domnului. În urmă cu un an, ctitorul sărbătorii, **Virgil Baciu**, se angaja în biserică să organizeze ediţia din 2012 din postura de primar al comunei Corbi. Zis şi făcut !...

O a doua promisiune a fost aceea de a repara drumul de acces spre vatra satului, care arăta sâmbătă probabil mai bine decât în perioada interbelică, atunci când fusese cel mai modern drum de ţară din România, ca urmare a ordinului premierului Armand Călinescu. „-Veniţi, căci acum nu vă mai rupeţi maşinile !", îşi invita telefonic primarul Baciu prietenii. Şi trebuie spus că, prin acest drum, s-a deschis seria reparaţiilor, căci a urmat cel din Corbşori.

Şi noul primar spune că-şi va onora total promisiunile din campania electorală şi se va concentra şi pe repararea drumurilor de câmp, pentru a uşura accesul gospodarilor la recolte, dar şi pe rezolvarea problemelor ce ţin de alimentarea cu apă potabilă a comunei.

Veşnica pomenire pentru eroii luptei anticomuniste

Programul evenimentului a debutat printr-o slujbă de pomenire, oficiată la biserica din sat, neîncăpătoare pentru mulţimea celor care au ţinut să aducă un pios omagiu amintirii celor ce şi-au jertfit viaţa, fiind împuşcaţi la Jilava în noaptea de 18 spre 19 iulie 1959. Printre ei, s-au aflat şi fii ai satului Poenărei: preoţii Ioan Constantinescu şi Nicolae Andreescu, învăţătorul Gheorghe Popescu şi baciul Nicolae Sorescu. Iar, printre oaspeţii prezenţi la acea solemnitate, s-au numărat: Ştefan Lăzăroiu, prieten al primarului Virgil Baciu, care a sponsorizat o parte din cheltuielile evenimentului din acest an şi care l-a sprijinit cu utilaje şi nu numai pentru reparaţiile la drumurile din comună, prof. Gheorghe Nicuţ, nelipsit la vreo ediţie, fostul deputat Adrian Miuţescu, împreună cu soţia, Mihaela, şeful culturii argeşene, Sorin Mazilescu, primarul Nicolae Barbu, de la Valea Iaşului, viceprimarul local, dr. Ion Săvescu, consilieri locali, reprezentanţi ai presei scrise şi audiovizuale din judeţ, precum şi fii ai satului sau urmaşi ai celor comemoraţi. Au fost momente emoţionante atunci când s-a cântat „Veşnica pomenire" şi s-a împărţit coliva strămoşească... După fotografia de grup, pe scările bisericii, toţi cei prezenţi s-au deplasat la şcoala din sat, a cărei curte largă a găzduit o frumoasă serbare câmpenească.

Gânduri frumoase din Franţa

Maestru de ceremonii la programul artistic de promovare a talentelor locale şi a unor formaţii oaspete, cum a fost cea de la Corbu (Olt) sau cea a pensionarilor din Piteşti, a fost şi de această dată actriţa Doina Ghiţescu, o bună şi veche prietenă a familiei Baciu. Dintre prezenţele artistice, s-au remarcat Ruxandra Ungureanu (4 ani), Nineta Baciu (12 ani), Ilona Anghel (11 ani), „copilul orchestră" David Sturzeanu, Nicu „Fluieraşul" Cătănoiu, Ana Bârdici şi alţii.

Horele, căluşul oltenesc şi distracţia au fost maxime, luările de cuvânt de bun simţ, iar atmosfera a fost una de înfrăţire între cei prezenţi. N-au lipsit mititeii, sarmalele şi brânza de burduf cu mămăliguţa în care se topise tot soarele verii, dar nici gulaşul de curcan, berea rece şi, după gust, vestita ţuică de Poenărei, care a dezlegat limbile...

Ca şi anul trecut, Virgil Baciu i-a premiat pe vârstnicii satului care au trecut de 65 ani cu sume băneşti. Este vorba despre 35 persoane, dintre care Irina Popa (91 ani), n-a putut fi prezentă, din motive lesne de înţeles. N-a fost un caz singular, dar premiile au fost ridicate de rudele apropiate. Elena Anghel, Maria Pârvu, Grigore Stoian, Gheorghe şi Maria Andreescu, Elena Vânătoru, Maria Istrate, Aurelia Andreescu şi ceilalţi au fost aplaudaţi de cei prezenţi şi li s-au urat sănătate şi ani mulţi.

Demn de remarcat este faptul că Viorel Bindea, cunoscutul om de cultură, fiu al satului, care şi-a făcut o reputată carieră în Franţa, n-a mai putut veni anul acesta la sărbătoare, dar a apelat telefonul lui Virgil Baciu pentru a transmite, în numele său şi al prietenului Luc-Gilles Galliez, cetăţean de onoare al satului Poenărei, cele mai bune urări pentru fiii satului şi cei care erau alături de ei la ceas de sărbătoare. În paginile revistei anuale „Poenărei, străbuna vatră natală", apare o scrisoare de mulţumire a francezului, precum şi un material scris pentru presa din ţara sa, despre evenimentul de anul trecut. Printre absenţele motivate, se cuvine să amintim pe cea a lui Paul Everac, trecut în eternitate la 18 octombrie 2011; cât despre absenţele nemotivate, nu are rost să mai fie trecute în revistă...

Petrecerea câmpenească a durat până târziu, ajungând la apogeu la aprinderea focului de tabără şi pălind odată cu stelele, spre dimineaţa zilei de ieri, iar participanţii şi-au promis să se revadă anul viitor, pentru a ura încă o dată

„La Mulţi Ani, Poenărei !".

Corbi:

REFACEREA DRUMURILOR COMUNALE

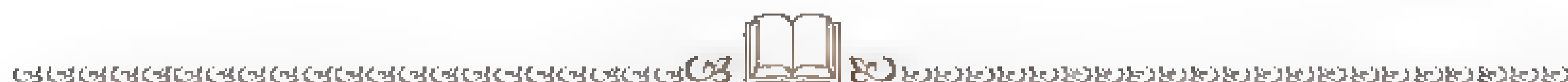

Noul primar, **VIRGIL BACIU**, s-a ţinut de promisiunile din campania electorală şi a trecut la repararea drumurilor comunale şi a celor de câmp.

Printr-o concentrare de forţe proprii şi cu sprijinul dat în utilaje de Ştefan Lăzăroiu, a început să refacă drumul spre satul Poenărei. Şi asta nu pentru că este cel natal, ci pentru că acolo, în prima zi de sâmbătă după prăznuirea creştină a Adormirii Maicii Domnului, se va organiza cea de a IX-a ediţie a Întâlnirii fiilor satului, ctitorită de actualul primar. După cum se ştie, la Poenărei, a fost ultimul adăpost al partizanilor anticomunişti «Haiducii Muscelului» – conduşi de fraţii Arnăuţoiu – care a căzut prin trădare şi a dus la arestarea multor localnici de pe văile Râului Doamnei şi Vâlsanului, dintre care unii şi-au sfârşit zilele în puşcărie, iar alţii au fost executaţi la Jilava. Printre ei, s-au regăsit şi oameni din Poenărei, din familiile Andreescu, Constantinescu sau Sorescu – dacă e să dăm numai câteva exemple. La întâlnirea anuală a fiilor satului, a intrat in tradiţie o slujbă de pomenire a martirilor anticomunişti, precum şi lansări de carte şi a revistei anuale a satului Poenărei, poate unul dintre puţinele din România care are un astfel de element de identitate, graţie istoricului Grigore Constantinescu, fiul preotului executat de comunişti, şi primarului Baciu. Se cuvine a mai nota faptul că drumul spre **Poenărei**, neglijat de fosta conducere administrativă a comunei în ultimii ani, era în perioada interbelică una dintre cele mai moderne rute săteşti din România. El fusese pietruit la ordinul premierului argeşean Armand Călinescu şi arăta atât de bine, încât satului începuse să i se spună „Picior de Paris", datorită accesului facil şi a frumuseţii cadrului natural în care este plasat, dar şi a aerului curat şi liniştii de care se bucură locuitorii. Aceştia, potrivit tradiţiei, îşi vor primi oaspeţii veniţi din ţară şi din străinătate la sărbătoarea din 18 august cu braţele deschise, bucuroşi că nu se vor mai plânge că-şi rup maşinile încercând să ajungă acolo.

Primarul Virgil Baciu s-a angajat să refacă drumurile din toate satele, continuând cu Corbşorii, Stăneştii, Pârâieştii, precum şi cu drumurile de câmp, pentru a le uşura sătenilor aducerea recoltelor în gospodării.

Doru BOBI

Fără jumătăţi de măsură:

UN ALTFEL DE PRIMAR

În timp ce PDL se sufoca în ghearele propriei sale neputinţe, democrat-liberali din ţară cu atitudine şi cu bun simţ au performat electoral. Au fost aleşi primari în ciuda uriaşului şi binemeritatului deficit de popularitate al partidului pe care îl reprezintă. Prin urmare, succesul lor este cu atât mai consistent. Au demonstrat că, dincolo de culoarea politică, omul sfinţeşte locul. În definitiv, omul contează. Caracterul lui şi respectul de care se bucură în comunitate. Pe **Virgil Baciu**, îl cunosc de câţiva ani. Nu mulţi, dar suficienţi ca să concluzionez, fără teama de a greşi, că este o persoană dinamică, de cuvânt şi cu principii. Îl ştiu de pe vremea când era membru PNL. Deşi nu l-am aplaudat pentru înscrierea în formaţiunea lui Traian Băsescu, ba din contră, i-am înţeles perfect motivul pentru care a decis să părăsească Partidul Naţional Liberal: nu a acceptat alianţa pe care PNL a încheiat-o cu PSD. Cu alte cuvinte, a decis să plece pur şi simplu din raţiuni de moralitate politică.

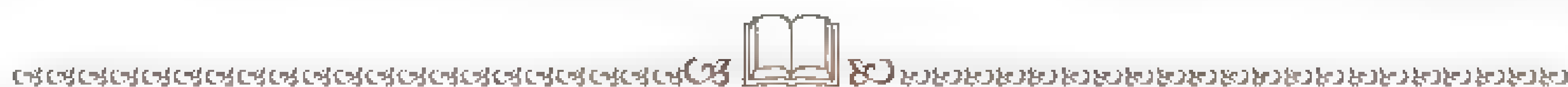
Nu vreau aici, nicidecum, să exersez un laudatio public la adresa sa. Nu îmi stă în caracter să „perii" şi nici Virgil Baciu nu este genul care să aştepte osanale. Mi se pare, însă, firesc să aduc mărturia mea, obiectivă, despre un om care, împreună cu echipa lui, va administra, patru ani de acum înainte, o localitate a judeţului în care m-am născut şi în care trăiesc. Generic vorbind, opinia mea despre primarii de tranziţie este proastă. Nu puţini au folosit funcţia în interes personal, îmbogăţindu-se ostentativ şi ilegal pe cârca banului public. Alţii sunt agramaţi. Spre deosebire de maimuţoii pe care doar abuzurile şi şmecheriile i-au urcat în Merţane, Baciu şi-a construit averea din afaceri private. A intrat în Primărie cu o situaţie materială foarte bună. Nu cu pantalonii rupţi în fund, ca alţii, veniţi la furat. Nu are de ce să se „dedulcească" la finanţele comunităţii. Pe de altă parte, ştie să vorbească, ştie să comunice şi ştie să scrie. Vă mărturisesc că atunci când am aflat că politicianul Virgil Baciu este nu numai patron de ziar, ci şi editorialist, cred că o situaţie unicat în Argeş, am rămas plăcut surprins şi m-am grăbit să dau de veste în ziarul din Piteşti la care lucram la aceea vreme.

Virgil Baciu are „ingredientele" necesare pentru a fi un altfel de primar de comună, altfel faţă de tiparul descris mai sus. Nu doar un bun gospodar (formulă care, admit, mă cam scoate din sărite, pentru că îmi aminteşte de limba de lemn a tovarăşilor comunişti), ci şi, sau mai ales, un manager de administraţie publică locală, manager cu viziune, cu proiecte de dezvoltare a localităţii Corbi. Un manager care să nu le bage-n traistă oamenilor pomeni mincinoase, ci să le asigure condiţiile pentru ca ei să producă mai mult şi mai bine. Pentru bunăstarea lor şi a comunităţii !

Încă ceva. Am încredere că Virgil Baciu nu va fi, cum sunt mulţi edili din mediul rural, un soi de mic „baron" nesuferit. Am încredere că îi va privi şi că îi va trata pe locuitorii comunei Corbi ca pe nişte parteneri, cu respect şi cu înţelegere.

Mihai Paul CODUNAS

PRIMARUL VIRGIL BACIU

A ORGANIZAT CEA DE-A IX-A EDITIE A SĂRBĂTORII

«FIII SATULUI POENĂREI»

Sâmbătă, a avut loc, în comuna Corbi, cea de a IX-a reuniune anuală a sărbătorii «Fiii satului Poenărei». Iniţiatorul ei este Virgil Baciu, actualul primar al comunei Corbi. Acesta a organizat timp de nouă ani această sărbătoare care a devenit tradiţională în comună şi a organizat-o chiar şi atunci când nu visa să candideze la primărie şi era doar un simplu fiu al satului care dorea ca localitatea să se facă remarcată şi prin tradiţie şi să păstreze acest obicei. Poenărei a fost unul dintre bastioanele luptei armate a patrioţilor români împotriva comunismului. Poenărei, a cărei existenţă este datată din anul 1528 printr-un hrisov al voievodului Radu de la Afumaţi, are apăsătorul privilegiu de a păstra în amintirea sa o pagină sângeroasă a istoriei naţionale româneşti: aceea a partizanilor Rezistenţei armate contra comunismului, o lungă şi nemiloasă luptă înecată în sânge de către trupele Securităţii de tristă amintire.

A organizat de nouă ani sărbătoarea

De nouă ani, la iniţiativa lui Virgil Baciu, actualul primar al comunei Corbi, şi fiu al satului Poenărei, se desfăşoară o zi comemorativă, în a treia sâmbătă din luna august, ocazie cu care se lansează şi revista «Poenărei – străbuna vatră natală». Sâmbăta trecută, a avut loc această întâlnire a fiilor satului, care a început ca în fiecare an cu o liturghie în amintirea morţilor în lupta contra tiraniei roşii în anii 1945-1958. Urmarea este mai veselă. Toţi fiii satului merg la o petrecere câmpenească, unde muzica, dansurile folclorice, costumele populare, dar şi bucatele şi băuturile locale au o mare trecere.

Ajutat de Ştefan Lăzăroiu să organizeze această sărbătoare

Alături de primarul Virgil Baciu au fost şi mai multe personalităţi din judeţul Argeş, o parte din ei fiind şi sponsorii acestui eveniment. Virgil Baciu, iniţiatorul acestei manifestări, a primit ajutor şi anul acesta din partea lui **Ştefan Lăzăroiu**, care spune că va fi aproape de locuitorii din Corbi mulţi ani de aici înainte. „Sunt fericit că sunt în această zi alături de localnicii din comuna Cobi, în această comună frumoasă, chiar dacă domnul primar a sus că anul viitor va fi posibil să nu aibă sponsor, vreau să-l asigur că voi fi şi anul viitor alături de el şi voi sprijini această tradiţie în comuna Corbi. Sunt sigur că alături de primarul Virgil Baciu vom reuşi să promovăm mai mult zona şi să facem pentru comună şi pentru oameni ce nu s-a făcut până acum“, a spus Ştefan Lăzăroiu, candidatul PDL pe colegiul Curtea de Argeş. La eveniment alături de primar şi de localnici a fost şi Adrian Miuţescu, fostul preşedintele al PNL Argeş, alături de soţia sa. Acesta a declarat că este încântat să fie alături de primar şi a spus ca este convins că primarul va dezvolta comuna.

Virgil Baciu, despre proiectul „Fiii satului Poenărei"

Primarul Virgil Baciu a scris, în revistă, despre acest proiect: „Aşa vă aşteptăm la Poenărei: cu braţele şi cu sufletele deschise, în miez de vară, ca pe nişte fraţi, ca să ne bucurăm că Dumnezeu ne-a învrednicit să mai facem umbră pământului, marcându-ne existenţa prin nemurirea faptei. Aşa cum au făcut-o bunii noştri pe care îi pomenim să sperăm la un «mâine» mai bun. Ei şi-au jertfit ce au avut mai bun, pentru ca noi să nu fim robi şi să cerem altora voie ca să trăim în legea noastră, şi nu în una impusă de bici străin. Nicolae Iorga spunea cândva că poporul care nu-şi cunoaşte trecutul nu are un viitor. Convins că avea dreptate, acum câţiva ani m-am angrenat într-un proiect prin care am căutat să evidenţiez istoria satului meu. Şi nu din deşartă mândrie sau pentru că ar fi meritat-o mai mult decât oricare sat din ţara asta, ci pentru că m-am gândit să le ofer copilelor mele şi consătenilor dreptul la viitor. Pentru că identitatea demonstrată nu ne-o poate lua nimeni, poate că ar trebui ca tot mai multe sate din România să procedeze pe acest model !...

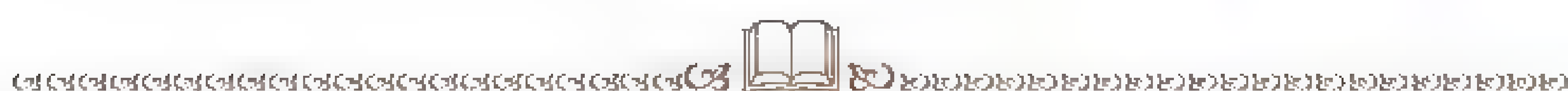

Nu vreau să-mi arog singur meritele de ctitor de tradiţii, pentru că singur poate nu aş fi reuşit mare lucru. Sunt mândru că s-au alăturat proiectului meu oameni ca: **Grig Constantinescu, Costel Samoilă, Sorinel Păunescu, Eugen Văduva, Nicolae Stoian** şi atâţia alţii cărora le mulţumesc că mi-au dat puterea de a nu mă da bătut, atunci când mi-a fost mai greu", a spus primarul Virgil Baciu, care este fiu al satului Poenărei, în revista anuală «Poenărei – străbuna vatră natală».

Primarul **Virgil Baciu** a spus că această sărbătoare va deveni şi o tradiţie în judeţ.

Sursa: Ziarul Top 19.08.2012

PENTRU INFORMAREA DUMNEAVOASTRĂ:

Alimentarea cu apă, în sistem centralizat, a satului Poenărei-Corbi

Onoarea de a scrie în revista monografică anuală «Poenărei – străbună vatră natală», se datorează imprudenţei mele de a destăinui prof. Grigore Constantinescu, autorul acestei reviste, într-o discuţie telefonică, că subsemnatul, în calitate de verificator atestat al proiectelor de construcţii, edilitare şi de gospodărie comunală, am verificat, în martie 2011, proiectul menţionat în titlu, întocmit de SC „Şega" SRL (autor - sing. Şerban Gabriela). Şi cum obişnuiesc, ca verificările „din scripte", să le vizionez şi pe teren, i-am spus domnului profesor despre intenţia mea de a face o deplasare în satul Poenărei. Aşa că, în 06.11.2012, în frumoasă zi de toamnă, am plecat în „călătorie" la Poenărei să verific şi în teren propunerile din proiectul de alimentare cu apă. Şi cum pe traseu mai aveam şi alte lucrări, unele realizate, altele în lucru, am trecut şi pe la acestea: Miceşti, Dărmăneşti, Coşeşti, Domneşti şi la intersecţia ramificaţiei spre Poenărei a drumului Domneşti – Nucşoara, unde este amplasată Troiţa Liliana Nanu, am făcut la stânga şi după 1,2 km am ajuns în centrul satului Poenărei, marcat de intersecţia a trei străzi, în care se găseşte amplasată biserica satului, proiectată de cel mai mare arhitect al judeţului Muscel, născut în Câmpulung-Muscel, arh. Dimitrie Ionescu-Berechet, construită între anii 1937 – 1943, prin osteneala preotului cărturar şi martir al luptei pentru libertate, participant la Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş (1948-1958), Ioan Gh. Constantinescu (1906 – 1959).

Şi pentru că nu poţi să treci fără a viziona o asemenea construcţie, prin bunăvoinţa preotului paroh al acestei biserici, Ion Tuţă, am vizitat frumosul monument de arhitectură al acestui sat, rămânând profund impresionat. Şi nu pot să nu menţionez legătura marelui arhitect muscelean, Dimitrie Ionescu-Berechet, cu comuna Corbi: proiectele pentru Biserica Alexandria (1956-1960) şi Biserica Corbi (1941-1963), facilitată de prietenia acestuia ca arh. şef al Patriarhiei Române, cu preotul Ioan Gh. Constantinescu.

Am ieşit din biserică şi am făcut o mică deplasare până la povarna satului, am întors pe strada următoare, trecând prin faţa casei (de vacanţă ?) a actualului primar, omul de afaceri Virgil Baciu şi m-am îndreptat spre zona posibilei captări a izvorului de la «Lacuri». Şi pentru că drumul este cam întortocheat, am apelat la bunăvoinţa locuitorului octogenar Ion Păunescu, de a mă însoţi până acolo. Şi n-am greşit, pentru că acesta este implicat în realizarea proiectului: fost viceprimar, prin relaţiile pe care le are ca fost salariat al Întreprinderii Viei şi Vinului – secţia Domneşti, a reuşit să aducă la faţa locului un rezervor de inox cu capacitatea de 20 mc (D = 2,50 m, H = 4,50 m) bun pentru înmagazinarea apei. Încet, încet, urcăm pe jos circa 500 m drum pieptiş, cu panta mai mare de 10 %, până la micul izvor, captat rudimentar şi folosit şi acum de localnici pentru alimentarea cu apă a vitelor şi a locuinţelor apropiate izvorului. Mă interesez dacă a secat vreodată şi mi se răspunde că nu. Izvorul este pe proprietatea Obştei Poenăreilor şi, deci, posibil legal de amplasare a captării, cu acordul conducerii acesteia. Debitul

este relativ mic, dar captat cum trebuie, cu asistenţa unui hidrogeolog, poate satisface cerinţa de apă a celor 100 locuitori luaţi în calculul alimentării cu apă (Q necesar = 17.500 l/zi).

Întreb pe însoţitor dacă, în zonă, mai sunt şi alte izvoare şi mi se răspunde că mai este unul mai sus, la «Muchie», că are debit mai mic, dar poate fi adus în noua captare. Din acel izvor, se alimentau cu apă şi «Haiducii Muscelului» „cazaţi" în bordeiul de pe Dealul Toaca, în Râpile cu Brazi din Poenărei (1952-1958): Petre şi Toma Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu, Maria Plop şi fata acesteia, Ioana, născută în 1956, în bordei.

Apa captată urmează să fie supusă dezinfecţiei printr-o mică instalaţie de clorinare cu var hipocloros şi înmagazinată în rezervorul de 20 mc deja adus aproape de locul propice montajului şi în care apa şi clorul trebuie să stea în contact minim 30 minute, înainte de a fi consumată. Din schema de alimentare cu apă a satului Poenărei, rezultă că apa poate ajunge la consumatori prin gravitate (fără a folosi curent electric), eventual chiar cu câţiva reductori de presiune pentru consumatorii cei mai de jos ai satului (presiunea maximă în reţea admisă de normele tehnice este de 60 m coloană de apă).

În rezervorul de 20 mc, se vor păstra 10 mc pentru folosire în caz de incendiu, diferenţa până la 20 mc fiind necesară pentru compensarea variaţiei orare a debitelor şi pentru cazuri de oprire a apei la captare pentru eventuale intervenţii, acest volum fiind mai mare decât 0,5 x volumul maxim zilnic pe 24 ore (10 mc faţă de 8,75 mc necesari).

După captarea şi înmagazinarea apei, apa se va distribui la consumatori printr-o reţea de distribuţie propusă a fi din polietilenă de înaltă densitate (PEHD–PE 100) cu diametre cuprinse între 110 mm şi 32 mm, în lungime totală de 2270 m (conducta cu Dn 110 mm va fi pozată pe str. Lt. David Păunescu, până la intersecţia cu str. principală, pe ea urmând să se amplaseze şi 2-3 hidranţi de incendiu subterani, cu Dn = 80 mm, necesari alimentării cu apă a cisternelor pompierilor, la un eventual incendiu).

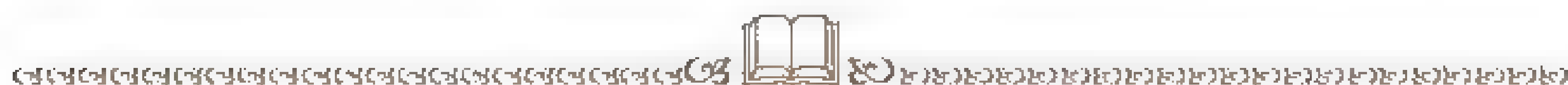
Reţeaua de distribuţie va fi dotată cu diverse armături: vane de linie din 5-600 m în 5– 600 m şi la ramificaţii de conducte, vane de golire în punctele cele mai coborâte, dispozitive de aerisire–dezaerisire în punctele înalte ale traseului, ramificaţii pentru branşamentele individuale, la capătul cărora se va executa pe proprietatea fiecărui locuitor câte un cămin de apometru (executat prin forţe proprii) cu echipament de măsurare a debitului pus la dispoziţie de comună. În plan, conducta de distribuţie se va poza, pe cât posibil, în afara părţii carosabile a drumului, pe partea dinspre deal, iar acolo unde acest lucru nu este posibil, pe partea carosabilă a drumului, la circa 0,75 m de şanţ şi la adâncimea minimă de 1,00 m (măsurat de la creasta conductei), protejată într-un strat de nisip (0,10 m sub conductă şi 0,15 m deasupra conductei şi lateral acesteia).

Toate detaliile lucrării sunt cuprinse în Proiectul Tehnic (piese scrise – memorii, antemăsurători, liste de cantităţi, caiete de sarcini – şi piesele desenate aferente), întocmit în anul 2011, care aşteaptă să fie pus în operă prin grija Primăriei Comunei Corbi, a primarului originar din satul Poenărei, domnul Virgil Baciu.

Întrucât pentru comunele de pe valea râului Doamnei, începând cu Nucşoara până la DN Piteşti-Câmpulung-Braşov, Consiliul Judeţean Argeş a realizat un proiect de alimentare al acestora, care este în derulare (sistem microzonal), satul Poenărei poate fi şi el racordat (cu pomparea sau fără pomparea apei potabile, urmând a se stabili prin calcule) la sistemul de alimentare cu apă menţionat. Execuţia acestei legături ar favoriza construcţia de locuinţe individuale şi de vacanţă şi pe porţiunea de la intersecţia drumului Domneşti–Nucşoara până în centrul satului Poenărei, aspect care nu trebuie deloc neglijat.

Doresc sincer poenărenilor să aibă şansa realizării cât mai curând posibil a sistemului centralizat de alimentare cu apă, o racordare, de facto, la beneficiile civilizaţiei contemporane !

Ing. Dumitru TOMA,
verificator de proiecte atestat.

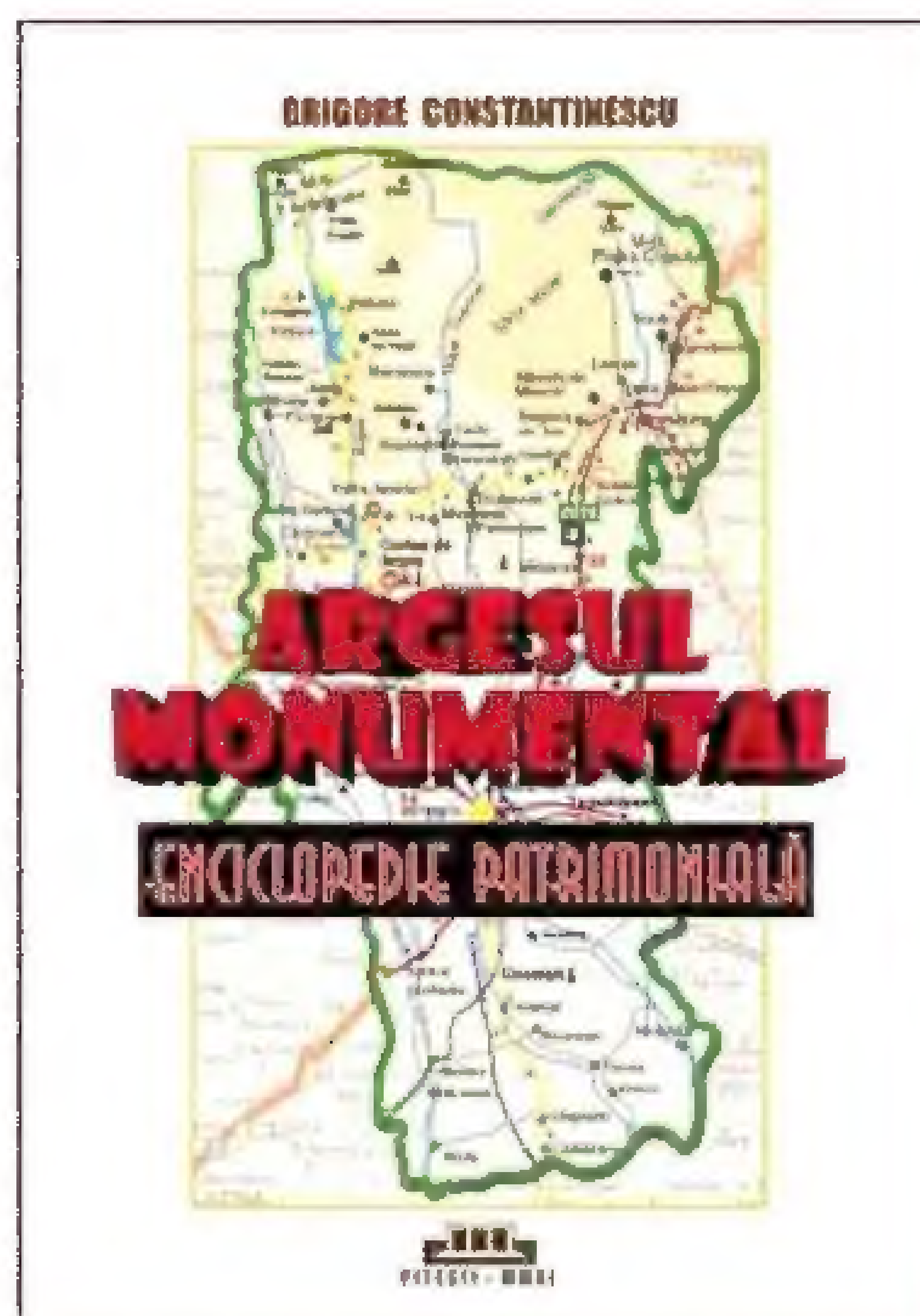

COORDONATE SPIRITUALE

ARGESUL MONUMENTAL – ENCICLOPEDIE PATRIMONIALĂ

DORU BOBI

Cunoscutul şi apreciatul istoric Grigore Constantinescu recidivează cu o carte de-a dreptul uluitoare, în care sunt cuprinse toate localităţile judeţului nostru, cu ceea ce au ele mai reprezentativ pentru identitatea istorică. Plecând de la ideea că „Monumentele sunt o zestre nepereche a neamului", s-a născut această enciclopedie originală, adevărat „Who's Who ?" a meleagurilor noastre. Şi nu este o exagerare, pentru că mărturiile trecutului păstrate pentru viitorime, în numele dăinuirii neamului, sunt dovezile incontestabile a unei nobleţi istorice, care ar trebui să oblige. Grigore Constantinescu, fiul preotului din Poenărei, executat de comunişti la Jilava acum mai bine de o jumătate de secol, slujeşte cu pioşenie adevărul istoric prin cărţile sale de învăţătură pentru cei prezenţi, dar mai ales pentru cei ce vor veni după noi. O muncă titanică, o voinţă ieşită din comun, o judecată dreaptă şi grija pentru acurateţea şi corectitudinea informaţiei răzbat din fiecare pagină a „Argeşului monumental". Această carte n-ar trebui să lipsească din zestrea de învăţătură a vreunui om ajuns în funcţie de conducere, pentru că monumentele de cult, construcţiile vechi, vrednicii înaintaşi pomeniţi drept personalităţi ale fiecărei localităţi obligă la transmiterea nealterată a moştenirii acestor comori de spiritualitate ale trecutului spre urmaşi. Concluzionând, avem nevoie de oameni ca istoricul Grigore Constantinescu şi de cărţile lor, pentru a nu ne uita rădăcinile !

Articolul a fost reprodus integral din «ARGEŞ EXPRES», nr. 3290, 20 septembrie 2012

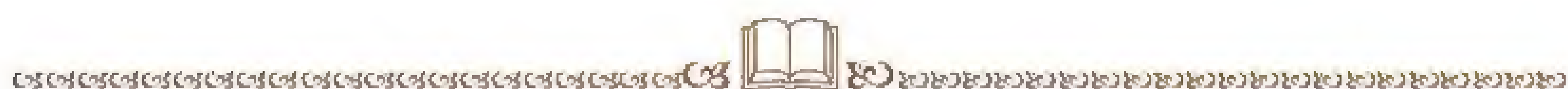
Măgarul - mare măgar

Pe lâng-o turmă, un măgar
se ataşase temporar
cu mici intenţii criminale
(din raţiuni de afirmare !)…
În vechea turmă, se-nglodase
în falsuri extra-măgăroase
şi-având apucături mai vechi,
fu scos, de-acolo, de urechi !…
Dar intimii din noua turmă
acoperiră orice urmă
nefericită de copită
ce-ar fi putut să-l compromită…
Şi patrupezii din suită
făcur-un „selectiv" dosar
pentru „serviciul personal".
Deşi poza că n-are chef,
măgaru' deveni chiar şef…
Şi, cu puterea, învestit,
probă că iar s-a măgărit !…

Ciulind urechile în jur,
găsi că e de bun augur
s-azvârle cu copita-n cel
pe care îl schimbase el,
pentru a demonstra că poate
să aibă autoritate…
Schimbă metodele de lucru:
numi, în turmă, un alt cuplu
de căţeluşi lătrăi de fel
ce-i prezentaseră fidel
situaţia concretă-n târlă
de când se duseră pe gârlă
dulăii scoşi cam arbitrar…
Mulţi îl flatară pe măgar
că are personalitate,
că nu-i măgar cum Ics socoate,
că-i plin de iniţiativă,
că-i element de perspectivă,
că n-are nici urechi prea lungi,
că nu-i ca zebra prost în dungi,
că e pur sânge cabalin;
nu cum fusese Zet – asin !
Măgaru' tot sălta din coadă,
aplaudând, în gând, pe gloată…
În piele, neputând să-şi mai încapă,
se duse-ntins spre un mic ochi de apă
să se privească-n luciu-i de cleştar…
Contrariat, văzu că-i tot… măgar !

GRECATEROS

PENTRU MINTEA DUMNEAVOASTRĂ:

TEST DE INTELIGENŢĂ

649734 3 8N OB1367 N3ÎN58FL3Ţ17: 34, 4D16Ă, N8 V1N3 N161OD47Ă L4 O2, 61 O28L 793B813 5Ă 53 D86Ă L4 34… N8-1 VO9BĂ, 6ÂND 41 091373N1 28LŢ1, 53 0O473 ÎN7Â20L4 8N F3NO23N 58094N47894L: 7O473 6Ă9Ţ1L3 D1N B1BL1O7364 74 ÎN630 5Ă F46Ă 0161O493. Ş1 D46Ă 48 IN63087 4 F8G1, 40O1 68 G938 L3 241 0OŢ1 4D8N4 149 L4 8N LO6. 64 5Ă-Ţ1 93F461 B1BL1O7364, 63L 241 B8N L8698 3 5Ă 73 D861 Ş1 78 L4 9ÂND8L 7Ă8 03 L4 091373N1, 5Ă 73 D41 4Ş4, 64 D1N ÎN7Â20L493, 03 LÂNGĂ 94F78L 68 6Ă9Ţ1, 5Ă 081 2ÂN4 03 6Â73 8N4 241 56820Ă – Ş1 5-O 6391 I2098287, N8241 0ÂNĂ 2Â1N3. D46Ă 091373N8L 3 5L4B D3 ÎNG39, 7934B4 3 64 Ş1 FĂ687Ă. 56911 03 64973, ÎN79-8N 6OLŢ: «3X 2315 L1B915», 73 156ĂL3Ş71 D3D358B7 – Ş1 G474 ! N161 689734 D3 6454Ţ13 N8 Ţ1-O 241 56O473 D1N 2ÂNĂ. 642 4574 3573 O91G1N34 63LO9 241 28L73 B1BL1O7361 0497168L493 D1N 71208L NO5798.

[G3O9G3 7O0Î9634N8].

Dacă îl citeşti şi-l înţelegi IMEDIAT, eşti inteligent(ă) şi ai emisfera stângă dezvoltată !…
Dacă nu, NU !…

Colegiul redacţional:

Fondator / tehnoredactor – Grigore CONSTANTINESCU
Director / sponsor – Virgil BACIU
Secretar de redacţie – Constantin SAMOILĂ
Lector – Eugenia CONSTANTINESCU
Imagini – Virgil BACIU, Eva ADAM, Constantin SAMOILĂ, INTERNET
Colaboratori: Eva ADAM, Mihai Paul CODUNAS

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI – 18 AUGUST 2012

Pentru consultarea revistelor
«Poenărei - străbuna vatră natală»,
accesaţi, pe Google,
Grigore Constantinescu My publications